
PRAVÍ BASTARDI
JONATHAN FRENCH
Hodně svérázná fantasy, která bude mezi současnými knihami těžko hledat konkurenci.
PEVNOST
HOST

PRAVÍ BASTARDI

JONATHAN FRENCH

PŘELOŽIL
LADISLAV VÁCLAVÍK

BRNO 2021

The True Bastards
Copyright © 2019 by Jonathan French
This translation published by arrangement
with Crown, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC
Cover design by Duncan Spilling LBBG
Cover photo © Larry Rostant
Translation © Ladislav Václavík, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0841-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-0842-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0843-3 (MobiPocket)

Lize, mé neohrožené, nádherné nevěstě.
Díky, že sis vydělávala na živobytí ve spodním prádle,
abych si tak mohl vydělávat i já.

KAPITOLA

„Njellos.“

„Nělus.“

„Ne. *Njellos*.“

„…Nělus.“

„Na konci máš *o*. Jako když řekneš ‚otevřít‘. Njellos.“

„Nělos.“

„Lepší. Ale neříkej ‚ně‘. Tvrdý ‚*nnn*‘. N-jellos.“

„Nn… nnn… n-jell-ous.“

„Zkus to slovo nerozkládat. Ta elka hezky plynule přejdou do *o*. *Njellos*.“

„…“

„Znovu.“

„Njelos.“

„Skoro. Musíš… zdvojit ta elka. Je mezi nimi slyšet zvuk. *Njellos*.“

„Njellos.“

„Hezky plynule ta elka.“

„Njellos.“

„Ale nezapomeň je zdvojit.“

„Njellos.“

„Plynule, a pak zdvoj.“

„Njellos.“

„To nebylo plynule.“

„Njellos.“

„Zapomnělas zdvojit."

„Do prdele, do zasraný prasečí prdele s takovejma sračkama!"

Nádherná se v návalu vzteku rozpřáhla a prudce mrštila kusem sutiny. Kámen zasáhl kolečko, v němž odpočívali jeho druhové, a vychýlil je z rovnováhy. Náklad se vysypal. Lučina se pokusil instinktivně oběma rukama zachytit madla, aby se kolečko nepřevrátilo. Zachytil levé, ale převracející se vozítko jej pravým madlem udeřilo do zmrzačené druhé paže. Nádherná viděla, jak se její učitel s výrazem bolesti kousl do rtů a s pocitem trapnosti odklopýtal dál od malé spouště, kterou ona svým hněvem způsobila.

Pracovní lomoz ustal a všechny oči sklouzly k místu události. Nady zařvala na čumily, kteří stáli nejblíž.

„Bekire, Gosse! Pojďte mi pomoct!" Jen ji uslyšeli, oba lončáci vyskočili rychle a poslušně jako mladí lovečtí psi. „A vy ostatní hybaj do práce! A dávejte bacha, sakra!"

Pracovníci na vrcholku hromady obrátili opět pozornost k sutinám pod nohama a začali rozvaliny opatrně oťukávat lopatami.

Nady narovnala kolečko. Zatímco se Gosse s Bekirem vší silou snažili vypadlé kameny vyzvednout zpět, poodešla za Lučinou a nadechla se, aby se uklidnila. „Promiň."

„To je dobrý, šéfko," řekl a vyhnul se jejímu pohledu. Pahýl pravice ukrýval v dlani levé ruky. Lhal. A ona to věděla. Věděla taky, že když bude naléhat, celé to jen zhorší. Jednou jí říkal, že jediná věc, která bolí víc než přijít o ruku, je zapomenout, že o ni člověk přišel.

Stáli mlčky vedle sebe a pot se z nich jen lil. Bylo šedé ráno, sluneční žár stále za obzorem. Horko nesálalo z oblohy nad hlavou, ale z balvanů opodál. Trosky běsnící Pece stále žhnuly. Obrovská pevnost se sice zhroutila před více než rokem, z jejích rozbořených zdí se však do nebe stále valil černý dým.

V prvních týdnech po dobytí svého bývalého domova se Bastardi snažili získat z jeho pozůstatků použitelné kameny, ale sežehnuté trosky byly stále dost horké na to, aby si o ně spálili ruce. Trvalo měsíce, než vychladla svrchní vrstva. Sbírání kamene však bylo i nadále nebezpečným počinem. Vesničané a šlichťáci vybraní v daný den na určitý úkol

si hledali opatrně cestu zbořeništěm, tu a tam odsunuli nějaký ten balvan a pozvolna plnili kolečka přistavená u paty vysoké hromady suti. Náklad se pak vysypával do širokých lanových sítí, které skupiny prasat tahaly plné zpět do Veselic.

Nady sledovala pracovní čety a cítila, jak jí po ramenou a mezi lopatkami stéká pot, kůže ji svědila pod lněnou košilí, která se jí lepila na tělo pod vahou copů. Se zaklením je svinula do pevnějšího drdolu a ten upevnila výš na hlavě. Od chvíle, kdy se stala vůdkyní, ji už stokrát napadlo, že na tu spoustu vezme nůžky. Ale neudělala to, nebyla si jistá proč, vlastně si nebyla jistá už ani tím, proč si je nechala narůst. Snad proto, že jí připomínaly všechny ty dny, že byly živou připomínkou celé té doby, kdy byla vůdkyní kopyta. Snad se jí jednoduše líbil pocit, že jí samé je díky vlasům jakoby víc, a nechtěla se z vlastní vůle umenšovat.

Buď jak buď, v tomto horku to byla marnivost, která ji zatraceně štvala.

„Neměli bysme pokračovat?" zeptala se Lučiny.

„Myslím, že pro dnešek jsme pohár tvé trpělivosti naplnili až po okraj, šéfko."

Lučina měl ve skutečnosti na mysli, že naplnil svůj pohár trpělivosti, ale Nady se rozhodla, že ho nebude chytat za slovo. Stačilo bohatě, že ho donutila udělovat jí lekce. V tichu, které se následně rozhostilo, nakonec Lučina zvedl oči a usmál se na znamení, že jí odpouští.

„Elfština je zrádná. Ale to zvládneš."

Nady přikývla a dala si pozor, aby neuhnula pohledem příliš rychle, nebyla však schopna dívat se Lučinovi do očí příliš dlouho.

Sakra.

On byl taky pořád ještě příliš otřesený, než aby mohl velet odklízení sutin. Ticho bylo horší než vedro a ukazovalo prstem na klíčící nepohodu.

Naštěstí se Lučina pohnul první a prohrábl si rukou peřím zdobený pramen vlasů, který si nechal narůst uprostřed jinak vyholené hlavy. Tato elfská zvláštnost byla kdysi terčem posměšků a vtípků ostatních Bastardů, on ale jejich dobírání přestál a nosil účes Hrotů s toutéž lehkostí, s jakou hovořil jejich řečí. Nady věděla, jaké má štěstí, že je Lučina

členem jejího kopyta. Zůstával pro svou vůdkyni stejně cenný, jako býval pro jejího předchůdce.

Jistě, Jílmistr se nemusel nikdy obávat, že se ho jeho muži pokusí vášnivě líbat, hajzl jeden prašivej.

„No," povzdychla si Nady, „bude lepší, když se dám zase do práce."

Lučina přitakal.

Nady se pomalým krokem vrátila k hromadě strusky a po cestě sebrala ze země lopatu.

„Šéfko?"

Zastavila se a otočila.

„Lepšíš se."

Otráveně se zasmála. „Proč jako? Protože umím hrotsky skoro říct ‚děkuju'?"

Lučina se zatvářil váhavě. „*Njellos* znamená ‚zabít'. A to ještě jenom když se mluví o mužském jedinci."

Nady si přejela zaprášenou rukou přes ústa, aby potlačila nutkání vykřiknout. „V čem přesně se zlepšuju?"

„Teď zrovna se ti podařilo nezničit kolečko."

Úsměv, který se mu rozhostil na tváři, byl nakažlivý.

„Fakt úžasný," řekla mu Nady, a zatímco se blížila k hromadě trosek, v duchu se sama sobě smála.

Dlouho se rozmýšlela, jak se nejlépe dostat nahoru. Všichni, kdo na sutinách Pece pracovali, už se naučili našlapovat po svahu, jako kdyby to bylo svíjející se klubko hadů. Vzhledem k tomu, že tu a tam mezi balvany zasyčela pára, bylo snadné na to pamatovat. Nady se nelíbila ani jedna stezka vedoucí přímo na vrchol, a tak šla po obvodu hromady, než konečně objevila pevně vyhlížející řadu velkých balvanů spočívajících v rozvalinách. Vyšplhala na první a pak přeskákala z jednoho na druhý, až se dostala zhruba na vrchol do míst, kde kdysi stávala vnější hradba. Po její levé straně, co by kamenem dohodil, stáli v řadě na svahu obyvatelé Veselic a podávali si z ruky do ruky kusy rozmetané pevnosti. Lidem dala Nady tento nenáročný, vcelku bezpečný úkol a křížence pověřila prohledáváním trosek a dolováním slibných úlomků, které pak předávali lidem v řadě.

Opodál ve zbořeništi zahlédla Abrila, jak se páčidlem snaží pohnout obrovským plochým kamenem. Nebylo to daleko, ale Nady trvalo celou věčnost, než se k němu obezřetným našlapováním po špičkách dostala.

„Tohle bys neměl dělat sám, čekateli."

Touro nebo Petro, nebo kterýkoli jiný starší lončák čekající na hlasování o přijetí do bratrstva, by dál chrabře zápasil s dlouhou železnou tyčí a odmítal by vypadat před svou vůdkyní jako slaboch nebo nemehlo. Ne tak Abril.

„Já vím," řekl, vydechl úlevně a okamžitě se přestal jakkoli dál namáhat. „Dělal jsem s Chytroněm. Už jsme to skoro měli zvednutý, jenže on uklouz a…" Otočil se, sedl si na kámen a z lesknoucího se vodopádu vlasů, který mu spadal přes zmoženou tvář, stékaly kapky potu. S velkou úctou pohladil kámen vedle své nohy. „Myslím, že sem za ním můžeme vždycky zajít na návštěvu."

Nady si založila paže. „Chytroň shání někoho, kdo by vám s tím píchnul, že jo?"

Abril dál něžně přejížděl dlaní po desce. „Jojo. Dal mi čas, abych se po tom pokladu poohlídnul sám."

„Žádnej poklad není, Abrile."

Vrhl na ni pohled plný naděje. „Zakutálelo se mi tam jabko?"

Nady si odfrkla. Tak tohle byla povídačka za všechny prachy. Položila lopatu, pokynula mu, ať se postaví a podá jí svoje páčidlo. Jakkoli se Abril choval jako šašek, nebyl žádné tintítko, měl vnitřní sílu a úctyhodné svalstvo poloorka na prahu dospělosti. Společnými silami desku nadzvedli, posunuli ji stranou a odkryli hromadu rozpukaného kamene. Kusy nebyly moc velké, dalo se s nimi hnout. Nady si přidřepla, roztáhla prsty a pozvolna dlaň přibližovala k právě odkrytým sutinám.

„Žádnej žár," řekla s potěšením.

„Ani jabko," ozvalo se za ní zklamaně.

Nady vstala a poplácala Abrila po rameni. „Dobrá práce, lončáku. Pojď, začnem nosit."

„Dobrá, šéfko."

Abril šel odložit páčidlo stranou, když vtom mu pod patou ujel kámen. Vrazil kovovou tyč pod něj, aby nespadl na zadek. Čistě reflex.

V místě, kam tyč zajela, to ječivě zasyčelo, jak se odtud vydral proud vzduchu.

To už byla Nady v pohybu. Jedním skokem povalila křížence na zem. Oba při nárazu do sebe zachroptěli, a pak ještě jednou při dopadu na kameny trčící ze sutin. S Abrilem v náručí se Nady odvalila stranou a k obloze vyšlehl ohnivý gejzír černě. Unikli z dosahu plamenů, pustili se jeden druhého a přiklekli. Pekelná výheň přinutila Nady zavřít oči a zadržet dech. Ve sloupci, který čítal třikrát její výšku, unikal na svobodu al-unanský oheň. Paprsčitý, smaragdově zelený plamen byl jako z vody, rozstřikoval se po kamenech a nepřestával hořet ani poté, co se sloupec zbortil.

Nady slyšela, jak ji Abril přiškrceným hlasem nabádá k ústupu, ale nevěnovala tomu pozornost. Oheň ji měl ve své moci, tato čarovná látka, jež stála za zkázou Pece a šíleného křížence, co si usmyslel pevnost vybudovat. Vkleče se jí do kolen zařezávalo ostré kamení a Nady si uvědomila, že se nachází na Jílmistrově hrobě a že ten ohnivý mor je jeho náhrobním kamenem.

Smaž se v pekle, ty starej odpornej hajzle.

„Šéfko! Musíme zdrhnout!“

Nady si vynadala, že se tím ohněm nechala omámit, a začala se plížit pryč. Nutila se nikam nespěchat, to by bylo bláznovství. Všude kolem se skrývaly kapsy plné té děsivé hmoty a čekaly na uvolněný kámen nebo nepozorného pracovníka, aby vyšlehly na povrch a spálily vše, co jim bude stát v cestě. Jakmile vzplál jeden oheň, oživly i ostatní. Dupot prchajících nohou je nejspíš ještě víc rozběsní, což si v tu chvíli uvědomoval jen málokdo.

Nady s Abrilem pádili do bezpečí, když vtom se ozvalo varovné troubení. Všichni dělníci teď budou koukat ze sutin zmizet. Nady mohla jen doufat, že se rozpomenou a nepoběží jak o závod. Sama cítila, jak v ní narůstá nutkání rozběhnout se, protože věděla, že celé zbořeniště se může každým okamžikem vznítit. Konečně se dostali k úpatí pobořené hradby a pustili se dolů po náspu. Sotva došlápli na prašnou zem, dali se Nady s Abrilem do prudkého běhu, aby se připojili k hloučku stísněných tváří, který se vytvořil co by šipkou dostřelil od zříceniny.

„Je někdo zraněnej?“ zeptala se a proplétala se rychle skrze skupinku asi dvanácti lončáků a vesničanů. Odpovídali jí vrtěním hlavy, občas někdo zamumlal, že je v pořádku. Všichni byli bledí a vyčerpaní napětím z toho pomalého úprku, ale popáleniny neměl nikdo.

Lučina přiklusal na mazlovi a při pohledu na Nady se mu viditelně ulevilo.

„Nějaký ztráty?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Objel jsem to celé dokola. Všichni se dostali dolů. Ani žádné další výbuchy, pokud vím teda.“

Samé dobré zprávy, jenže dnešním pracím, a taky pracím na týdny dopředu, je konec. Kapsu museli nechat samovolně vyhořet. I kdyby to šlo rychle, bylo by od Nady šílené nahnat svoje lidi zpátky k této dřímající bestii příliš brzy. Potřebovali čas, a taky aby o nikoho nepřišli. Zprávy o vznícení se dostanou do Veselic, kde bude čekat muž, který přišel kvůli ohni o nohu, kde se svými třemi dětmi stále žije vdova po koželuhovi, které ani nezůstalo tělo k pohřbení.

„Tady jsme skončili,“ ohlásila Nady. „Lučino, řekni to ostatním. Berem, co máme.“

Lučina otočil Hopsaně hlavu a popohnal svini do klusu, aby rozkaz předal ostatním.

Míle zpět do Veselic byla dlouhá. Vyrazili k sutinám před východem slunce a dopoledne nyní bylo teprve v půli. Ze tří prasečích spřežení určených na tahání kamene se s plnou sítí vracelo jen jedno. Nady se rozhodla, že nepojede na mazlovi, šla pěšky jako většina pracovní čety. Šlichťáci si potřebovali chvíli posedět v sedle.

Vesnice byla v dohledu.

Nady udivilo, jak cize vypadají Veselice obehnané palisádami. Tady vyrostla. Všechny její vzpomínky na dětství rámují krásné výhledy na olivové háje a vinice zkrášlující křovinatý kraj na okraji vesnice. Ty samé vinice byly nyní seschlé, háje spasené kobylkami a odříznuté od osady hradbami, které uplácali ze dřeva a sutin posbíraných na zbořeništi.

Lončáci stojící na hlídce je viděli přicházet. Brána, na niž byl žalostný pohled, se otevřela. Když se Nady ocitla za palisádami, protáhla si ztuhlou šíji, až to zakřupalo. Do pekel, už je unavená, a to den sotva začal.

Po hlavní cestě k nim běžel vychrtlý lončák s krumpáčem přes ramena, jako kdyby ho někdo zapřáhl do pluhu. Jakmile ji mladík spatřil, přidal do kroku.

„Trochu pozdě na kopání, Bajko?“ zavolala Nady.

„To ne, šéfko,“ zněla odpověď. Nezdálo se, že by měl malý lončák v úmyslu zpomalit. „Tchořovi se zlomila motyka. Poslal mě pro jinou.“

„Tak jen do toho,“ povzbudila ho Nady.

Mladý poloork poslušně vyrazil z brány.

Nady se obrátila k pracovní četě. „Lončáci, běžte k příkopu a podejte tam hlášení Tchořovi. Abrile! Nezapomeň, že máš hlídku.“

Všichni starší čekatelé, s výjimkou Abrila, se otočili a odešli s Malým bajkou. Muži z Veselic pokračovali dál do města. Nady je nechala jít a poslala Lučinu, ať dohlédne, aby nasbíraný kámen doručili kameníkovi.

„Připrav mazly!“ přikázala Abrilovi.

Kříženec vycenil zuby, rozběhl se ke stájím a ona se vydala k sirotčinci.

Uvnitř bylo ticho, ale ne ono jedinečné, křehké ticho spících dětí. Tohle ticho vytvořila nouze, malí caparti, kteří už příliš dlouho neměli pořádně co jíst. Hrstka mladších nalezenců byla vzhůru, mátožně si spolu hráli pod jedním stolem. Ať už si hráli na cokoli, zdálo se, že to dělají čistě ze zvyku, což vypadalo znepokojivě. Žádný smích, žádný slastný výskot nebo nespokojený křik. Byla to ponurá pětice dětí, nebylo jim více než čtyři roky a prostě tu jen tak ubíjeli čas. V postelích kolem dál pospávali jejich starší druhové a spánkem si drželi od těla bolesti způsobené hladověním. Za Nadyiných dnů by tu nebyl takový klid. Poloorčí děti byly vyhlášení nezbedové a uličníci.

Když Nady vstoupila, Metla zvedla zrak od šití, odložila je stranou a šla jí naproti ke dveřím.

„Pupavka spí,“ zašeptala. „Byla vzhůru s jedním děťátkem celou noc.“

Nady pokývala hlavou a ženu si prohlédla. Metla byla živoucím příkladem toho, proč kříženci mluvili o lidech jako o třasořitkách. Dokonce i v dobách, kdy ještě byla v rozpuku mládí, za Šedých bastardů, to vždycky byla dívka útlá jako proutek. Všechno na ní, vlasy, ruce, nohy, její nos, všechno bylo protáhlé a štíhlé.

„A co ty?“ zeptala se Nady. „Pořád marodíš?“

„Ne,“ odpověděla žena. „Horečka přešla těsně před rozedněním. Jsem zdravá.“

Vůbec to tak ale nevypadalo. Z tmavých šmouh, které měla Metla pod očima, čišela únava.

„Tak já se zastavím, až bude Pupavka vzhůru.“

Když Nady odcházela, sirotci pod stolem na ni nepokrytě zírali s výrazem lhostejnosti, která trhala srdce.

Vydala se pěšky k severnímu okraji městečka. Většina budov, které míjela, byla prázdná. Objevily se dohady o tom, že každý bratr vázaný přísahou by měl mít nárok na svůj dům, když jich tu je tolik neobsazených. Nady zadusala tento nápad, ještě než stačil zapustit kořeny, a přikázala Bastardům, aby se ubytovali ve společných prostorách u vinaře. Neměla zapotřebí, aby se členové jejího kopyta roztahovali všude po městě, hráli si na rodinku se svými drahými polovičkami a ztráceli disciplínu.

Nady se blížila k místu, kde se dřív rozkládalo předměstí Veselic. Tady se palisádová hradba vyklenula do prostoru, aby obemkla rozlehlý kus rovinaté, otevřené krajiny. Tato parcela ztenčila jejich zásoby dřeva na úplné minimum, ale byla důležitá pro ochranu jejich mazlů. Vánek sem přinášel zvuky a pach dvou desítek barbarů. Vycvičená prasata Bastardů se pošťuchovala o místo u koryta ve chlívě, do kterého jim přes hlasitě chrochtající rypáky dvojice šlichťáků lila kbelíky žrádla. Tyhle šťastné svině nevěděly nic o přídělech jídla a sežraly toho za jeden den víc než jejich chovatelé za tři. Byla by ovšem velká chyba nechat je zeslábnout hladem. O selata i dosud nezkrocená prasata bylo postaráno téměř stejně dobře, i když spala venku v ohradě. V přilehlém výběhu seděl Blbý troky obkročmo na mladé silné svini a usilovně se snažil navyknout ji na ruce, kterými ji budou Bastardi držet za kly a ovládat ji. Ve výcviku barbarů to byl ten nejtěžší úkol. Mazlům se vůbec nelíbilo, že jim někdo sahá na prohnuté horní klektáky, zvlášť když byli v pohybu.

Nady se opřela o ohradu a sledovala, jak Blbý troky se zvířetem provádí řadu obrátek a přitom pozvolna zesiluje stisk na tahačích, dokud svině nepobíhala tryskem v těsné blízkosti plotu. Bývalý svobodný jezdec

měl krocení v krvi, nikdy neztrácel trpělivost a vždy přesně věděl, co ještě si může k praseti dovolit. Na začátku se Bastardi ve výcviku barbarů střídali, stejně jako to dělali v případě cvičení lončáků, bylo však jasné, že Blbýmu trokovi se co do výsledků nikdo nevyrovná, a proto ho Nady pověřila, aby si výcvik nových mazlů vzal na starost jen on.

Když viděl, že na něho čeká vůdkyně, Blbý troky zpomalil a seskočil z mazla s přirozenou lehkostí, kterou by u urostlého křížence člověk nečekal. Svině, na chvíli volná, odklusala ke vzdálenějšímu konci výběhu.

„Ta je z Kelnatý kavalkády?" zeptala se Nady a vystrčila bradu k mazlovi.

Blbý troky přistoupil k ohradě a přikývl.

„Už je skoro připravená," dodala Nady s nemalým uspokojením v hlase.

Blbý troky ukázal dva mozolnaté prsty.

Nady na srozuměnou zamručela. „Dva týdny. Za deset dnů by to nešlo?" Pak dodala tišeji. „Vím, že ty a Lučina byste nejraději viděli Abrilovo jméno na seznamu kandidátů na bratrství. Byla by škoda nemít vlastní prase, na kterým by mohl jezdit."

Blbý troky svraštil výrazné čelo a přemítavě zvedl obočí. Chvilku přemýšlel a pak přikývl.

„Dobrá. Co mladý prasata od Tesáků, rostou do krásy? Ráda bych měla víc lončáků na hlídky."

Blbý troky nabral vzduch do již tak mohutného hrudníku a pak zhluboka vzdychl. Pohledem sklouzl směrem k menší ohradě, ve které kvičela trojice štětinatých poděsů, oddělených od zbývajících necvičených mazlů. Pak se podíval zpět, zkřivil ústa, zvedl ruku dlaní dolů a potřásl jí.

Nady také odevzdaně povzdychla. „To jsem si mohla myslet. Tak pokračuj. Ale nezabij se přitom. Možná to s jedním zkusím, až se vrátím."

Na to se Blbý troky zamračil a zatřásl hlavou.

„Mě si nemusíš chovat jako v bavlnce, Troku. Zapomněls, že umím jezdit?"

Jako na zavolanou vyšel ze stáje Abril a spolu se svým prasetem přiváděl Nadyina vlastního osedlaného mazla.

Pokývnutím hlavy lončáka pochválila za správné načasování a vyšvihla se do sedla. Tenhle barbar byl jedním z prvních, které Bastardům

darovali Tesáci našich otců, a zvíře bylo stále stejně divoké jako jeho bývalí páni. Praseti se venku pranic nelíbilo, vzpíralo se, supělo a vyhazovalo zadníma s takovou silou, že Abril musel o krok o dva ustoupit. Tohle byla stará známá hra, kterou Nady vždycky vyhrála. Uchopila rozezlené prase za oba tahače a pevně ho sevřela stehny, až se zvíře poddalo. Ještě jednou nasupeně zachrochtalo a uklidnilo se. Nady si zakládala na tom, že svým mazlům nikdy nedávala jméno, Bastardi si ale usmysleli, že tomuto budou říkat Koštělůn: „Ten jedinej, díky kterýmu nebude mít vůdkyně na frndě ani smítko." Mysleli si, jak jsou chytří. Taky si mysleli, že ona nic neví.

Žila v kopytu příliš dlouho na to, aby to nevěděla, a příliš dlouho na to, aby jí to jméno nepřišlo jako zatraceně dobrý vtip. Blbí, ale chytří, ti její Bastardi.

Abril už nyní také seděl v sedle a čekal, až Nady vyrazí vpřed.

„Co tu tak okouníš, lončáku?" zeptala se Nady. „Do soumraku budeš hlídkovat v celým jižním výběžku. To je pořádnej kus, než ho jeden sám objede. Raději už jeď."

Abrilovi se rozjasnila tvář nadšením. „Sám?"

„Zkus nezemřít."

„Ano! Šéfko!"

Abril nadšeně popohnal své prase a zanechal Nady v oblaku prachu, který téměř svědčil o nedostatku úcty.

Kývla na Troka, kopla mazla rázně do slabin a zamířila za mladíkem.

Šlichťáci hlídkující u brány jí otevřeli vrata. Zdálo se jí, že ta tenká prkna by prorazila i koza. Budou muset Veselice víc opevnit. Jakkoliv nebezpečná, Pec byla zdrojem zásob, které si Bastardi nemohli dovolit opomíjet.

Hadí kůže se právě vracel z hlídky a jen se kroutil v sedle, jak se otáčel za Abrilem, který kolem něho prosvištěl se zavýsknutím plným nelíčeného nadšení. Nady ho následovala umírněnějším klusem a ve stínu brány zatáhla před Hadem za tahač.

„Abril si jede sólíčko, šéfko?" řekl potěšeně.

„Máš pro mě zprávu, kříženče?" zmrazila mu úsměv Nady.

„Odsud až po Lucíu ani noha. Ani siláci, ani žádný jiný šmejdi."

„Nějaká lovná konečně?“

Hadí kůže se ledabyle poškrábal pod krátkou pelerínou, která mu zakrývala levou ruku. Slunce dráždilo naběhlé jizvy — táhly se mu po celé končetině jako připomínka spálenin, které jako šlichťák utrpěl během prací v troubách Pece. „Ani stopa. Je mně líto, šéfko.“

Hlas měl rozrušený, stejně jako Nady myšlenky.

„Snad budu mít trochu štěstí,“ řekla mu. „Nachystej sudy, až budeš uvnitř. Chci, aby lončáci cvičili střelbu.“

Had přikývl. „Rozkaz.“

Jako nejnovější Bastard, který přísahal teprve před půl rokem, nebyl tou nejlepší volbou pro výcvik čekatelů, ale nebylo moc z čeho vybírat.

„A řekni Lučinovi, že do mýho návratu přebírá velení.“

„Šéfko.“

Rozjeli se na opačné strany a Nady vyrazila na objížďku Veselic, aby se podívala, zda palisády nejeví známky narušení. Do pekel, ve srovnání s bývalým mohutným opevněním Pece vypadaly jako z chrastí. Účelně zpracovat rozmetaný kámen z hradeb šlo pomalu. Kamenického nářadí a mužů, kteří by je uměli použít, byl nedostatek. Po pádu Jílmistra a jeho pevnosti se většina zručných řemeslníků rozhodla nevracet. V nechvalně proslulých Ul-wundulách byla o dřevo vždy nouze. Naštěstí Nady nepotřebovala dřevo pro oheň v troubách Pece, a tak se jí během prvních měsíců velení podařilo zajistit dostatečné množství na stavbu palisád. Kopyto mezitím přestálo dobu, kdy mělo jen chabou obranu a muselo sdílet prostor s lidmi, kteří dřív žili pod jejich ochranou. Kdysi Veselice vděčily za svoji existenci Bastardům, svému lidu schopnému přežít v této nemilosrdné zemi díky blízké Peci a jejím jezdcům. Teď z Pece zbývala jen hromada sutin a Bastardi zůstali takřka bez domova.

Jenže Nady by nikdy nedopustila, aby se tihle bezdomovci jen tak poflakovali.

Práce na příkopu před hradbami byly téměř dokončeny. Střídající se směny lončáků kopaly hlínu a dolovaly kameny už celé měsíce. Tchoř souhlasil, že na ně dohlédne. Když Nady projížděla okolo, bratr s ostře řezanými rysy ve tváři jí pokynul rukou na pozdrav. Stál nad příkopem, celý černý od té dřiny.

„Zpátky do práce, vy bando líná!“ zařval Tchoř na tucet lončáků pod sebou. „Šéfka se dívá! Chcete jednou zakroutit krkem orkovi, co vám znásilnil matku? No tak hezky ukažte, co ve vás je!“

„Jen jim dej co proto, Tchoři!“ přidala se Nady. „Chci vidět, kdo z nich bude mít ještě sílu natáhnout brum při výcviku. Vsadím se, že ani jeden!“

Tchoř se ušklíbl. „Můj příděl vína mi říká, že se mýlíš, šéfko.“

„Uvidíme,“ řekla Nady a jela dál. „Těším se, až se dneska večer napiju!“

Když odjížděla, slyšela za sebou Tchořova obvyklá povzbudivá slova.

„Hej, s tím vínem mám svý plány! Jestli o ně přijdu, protože banda nekňubů není schopná vykopat díru do země, tak pak vám ze zejtřka udělám peklo na zemi! A tím myslím, že vám natrhnu prdel svým nepomazaným č—“

Zbytek pohltil řinkot lopat zakusujících se do země.

Nady dokončila obhlídku hradeb a zapamatovala si místa, která bude muset Lučina posoudit, a vyrazila směrem na východ.

Jakmile se před ní rozprostřela pustina Ul-wundul a hranice vesnice zmizely za obzorem, Nady se dýchalo volněji. Někdy měla dny, kdy bylo těžké nekřičet úlevou.

Pravých bastardů bylo příliš málo, než aby si mohli dovolit některého z jezdců osvobodit z hlídkování, ale i kdyby jich bylo sto a dobře rostlých, stejně by Nady jela. Jinak by se zbláznila. Vůdkyně nevůdkyně, vyjížďky po území kopyta byly jediný úkol, který se neměnil. Tady pod širým nebem se činnosti, za které zodpovídala, daly spočítat na prstech jedné ruky, a ještě by zbylo, a případná chyba by stála život jen ji a jejího mazla. Věděla, jak rozeznat stopy po orcích, uměla odlišit stopy po kopytech kentaurů od koňů kavaleristů, uměla poznat vetřelce na obzoru, věděla, jak se uchovat ve střehu před kterýmkoli z tisícovky nebezpečí, která jim Ul-wunduly s takovým potěšením chystaly. Nevěděla ale, jak uchová svoje kopyto v bezpečí, jak je nakrmí. Nevěděla, kdy se zase vrátí Kelnatá kavalkáda s dalšími vozy plnými zásob pro hladovějící, nevěděla, jak získá dostatek materiálu na stavbu opravdové pevnosti. Starat se o Veselice bylo jako pokoušet se udržet v dlani rozťuklé vejce.

Nady mohla být šikovná, jak chtěla, a přesto měla pocit, že jí všechno protéká mezi prsty.

Na hlídce si dovolila všechny ostatní starosti pustit z hlavy a jen poslouchat dusot podkov svého mazla Koštělůna, který ji odnášel daleko od Veselic. Tady byly její vůdcovské starosti více než zbytečné, ba přímo na škodu. Tady potřebovala být pouze jezdkyní se dvěma prostými úkoly.

Žít v sedle. Zemřít na —

Útrobami jí projela palčivá bolest. Zachroptěla a zaskřípala zuby, zavrávorala pod náhlým mučivým návalem a škubla sebou v sedle ve snaze uniknout ostré vystřelující bolesti, která se jí zařezávala do vnitřností. Téměř se na barbarovi udržela, ale hlava se jí zatočila závratí. Padla tváří do hlíny, tvrdý náraz přehlušený ohnivými šlehami, které jí trhaly svaly. Chroptivé, vlhké sténání se jí dralo skrze zuby, Nady se schoulila do klubka, zem se s ní točila. Ale řezavá bolest sestupovala páteří, usadila se v bedrech a začala se zahryzávat. Nady ztuhla, zkroucená v křeči. Potřebovala křičet, hlasem se bolesti postavit, ale místo výkřiku jí plíce naplnila jakási vlhká tíže. Dávila se, prudce a bolestivě nabírala dech z hrudi plné kamenů, dusila se, dokud na jazyku neucítila jakousi teplou hmotu. Měla odpornou chuť.

A hýbala se.

Nady se vytáhla na kolena a svíjející se chuchvalec vyplivla.

Potemnělým zrakem viděla, jak to leží v prachu, kroutí se to a hází to sebou uprostřed hromádky třpytivých krvavých perel. Vyzvrácený kalňák byl velký jako její palec, černý jako uhel a jeho olejnatý povrch se blyštil na prudkém slunci.

Nady nabrala vzduch do podrásaných plic a zoufale zachraptěla.

„Ne, už zase…“

KAPITOLA

Mackova smrt byl dar z nebes. Vždycky si potrpěl na macaté ženské. „Něco, co můžu hezky pěkně dlachnit a přetáhnout řemenem od sedla," měl ve zvyku popisovat svoji oblíbenou činnost.

Kdyby ho nezabil orčí hrdlořez, zabil by ho pohled na Pupavku.

Strádání posledních osmi měsíců se tvrdě podepsalo na všech, ale poloorkové vzdorovali krutým podmínkám se zvířeckou chutí do života, kterou zdědili po svých otcích silácích. Lidé tak odolní nebyli. Pupavčina rozkošná kyprost byla ta tam, připravil ji o ni plíživý hlad, vysáli ji z ní kříženečtí sirotci, kterým nezištně nabízela své prsy ke kojení. Už roky sloužila jako kojná nalezenců, o něž se Šedí bastardi starali. Jestli Nádherná brzy nezajistí stálý přísun potravy, Pupavka nepřežije a toto bude její poslední kojení.

A přesto i nyní, ačkoli se cítila vysíleně, přestože vypadala jak přízrak, stále ze sebe dávala. Když Nady vstoupila do pokojíku, Pupavka u splihlého prsu držela kříženecké nemluvně.

Žena vzhlédla v polospánku, ale rychle se probrala a přimhouřenýma očima si Nady ustaraně prohlížela.

„Nádherná? Jsi v pořádku?"

Nady v duchu proklela skutečnost, že kojné mají tak pronikavý zrak, a s nuceným úsměvem nad otázkou mávla rukou. „To je Cassia?" zašeptala a naklonila se k miminku.

„Obecco," opravila ji Pupavka a mírně se usmála.

Nady zkřivila rty. Jak jinak. Nejenže popletla jméno, už, sakra, ani nepozná, jestli je to holka, nebo kluk. Když došlo na nemluvňata, byla za totálního blbce. Aspoň se jí podařilo odvést Pupavčinu pozornost.

„Tenhle drobeček je v pohodě," dodala ošetřovatelka. „Může jíst a spát současně."

V tutéž chvíli vypustil Obecco pšouk, za který by se nemuselo stydět ani dospělé prase.

Nady si přitiskla ruku na ústa, aby nevyprskla upřímným smíchem.

Pupavka na sobě nedala nic znát a jen se unaveně usmála. „Tohle taky dobře umí."

„Jak se cítíš?" zeptala se Nádherná a posadila se opatrně na židli vedle postele, tak aby jí talwar u pasu nezařinčel.

„Nic mi není," zalhala Pupavka. Stejně jako Metla. A Lučina.

„Zásoby z Kelnaté kavalkády by tu měly být zítra nebo pozítří," řekla Nady a doufala, že tentokrát nelže na oplátku zase ona.

Pupavka jen přikývla, zaklonila hlavu a opřela se o zeď. Nádherná si chvíli myslela, že usnula. Chtěla vstát, ale Pupavčin hlas ji zastavil.

„Až sem přijedou, musíš je o něco požádat. O další dodávku."

„Cože?"

„Ať přivezou další kojnou."

Nady káravě sykla. „To neříkej. Ty seš —"

„V pořádku, ano, to jsem," přerušila ji Pupavka, „ale moje mléko ne. Vysychám, Nady. Mám jen tak tak pro ty tři zbývající kojeňátka. Kdyby se k nám dostalo další…"

„To není pravděpodobný," řekla Nady. „Teď už jsou Veselice obehnaný hradbama."

Pupavka otevřela oči a pochybovačně přimhouřila oči. „Zabránily snad tady tomu malýmu špuntovi dostat se dovnitř? Nebo těm dalším dvěma?"

Nádherná pokrčila smířlivě rameny. Pupavka má pravdu. Dvě ze tří nemluvňat, která teď mají, našli odložené před branou. To třetí vnutili Tchořovi, když hlídkoval. Členové kopyta ze zásady přijímali

všechny děti poloorků, ale Nady mohla jen doufat, že si Tchoř na zoufalé matce nevymínil něco sobeckého, než od ní její nechtěný dar přijal.

Loni na jaře se orkové pokusili o další Vpád. Ten byl potlačen, než vlastně vůbec začal, a nemalou zásluhu na tom měli Bastardi. Než však byli siláci odraženi, dostali se až těsně k severní hranici Hisparty. Podle zpráv byli všichni pobiti, ale nynější úroda malých křížence tyto chvástavé řeči popírala. Orkové jsou v Souzených nadále, což znamená, že tu stále jsou ženy, které jejich brutalitu přežily.

„A co bude s těma, které hradby doopravdy zastaví?" položila Pupavka bolestivou otázku. „S ženskýma, které odradí, že ke dveřím sirotčince už nevede přímá cesta? Co se podle tebe stane s jejich dětma?"

Nady zatnula zuby. „Jen to, co se děje odloženejm dětem křížence od chvíle, kdy první ork znásilnil třasořitku, Pupavko."

„Tobě se to nestalo," pronesla žena důrazně. „Nebo Lučinovi. Nebo Tchořovi, Vodníkovi nebo jinýmu poloorkovi, co přežil a stal se z něho šlichťák. Nalezenci jsou budoucnost kopyta. To sama víš. Mimina, ty šťastnější, nám sem budou posílat pořád. Neměla bys chtít, aby to někdy přestalo. Já nechci, aby to někdy přestalo." Pupavce se teď leskly oči. „Jenže já nebudu schopná je kojit, Nádherná. Budu je držet, přebalovat, umývat, ale… ne kojit."

Neplakala, nezajíkal se jí hlas, ale místnost naplnil smutek z přiznání vlastní nemohoucnosti.

Nady se zhluboka nadechla. „Máme pár koz. Můžu se podívat, jestli Kavalkáda —"

„Ne."

Pupavka to řekla tiše, avšak síla tohoto zamítnutí, vztek v něm obsažený, rozrušil dítě přisáté k jejímu prsu. Obecco zakňoural, zdálo se, že se budí, ale jeho ošetřovatelka ho jediným pohlazením po hlavě ukonejšila k spánku.

„Ne," opakovala Pupavka a kovový chlad jejího hlasu se přesunul do pohledu, který upírala na Nady. „Kozy můžou posloužit v nouzi, pokud věci dojdou tak daleko. Ale tyhle děti potřebují kojnou. Beryl přenechala péči o sirotčinec mně. Ta by mi dala co proto, kdyby se dověděla, že

jsem se snížila k něčemu takovému, jako jsou chůvy. Ty si myslíš, že tě někdy dávala přisát ke kozímu vemenu?“

Nádherné téměř uniklo to jedno malé odhalení, které se skrývalo v této vyzývavé otázce.

„Mě?“

Pupavka si bez větší námahy přitiskla nemluvně k druhému prsu, aniž je probudila. „Tys to nevěděla?“

Nady bezděky zavrtěla hlavou. Byl to tentýž nepatrný, nepříjemný pohyb, jímž se vyhýbala ranám pěstí. „Beryl mě nikdy… neměla v lásce, když jsem byla tady.“

„Možná až když jsi začala chodit, mluvit. Ale jako miminka vás milovala všechny. Bylo to jasně vidět, když o tom mluvila. Nemůžeš nemilovat někoho, kdo se ti přisál k prsu.“

Nádherná vstala a pocítila tutéž potřebu jako u zbořeniště Pece, potřebu utéct. „Potřebuješ si odpočinout.“

„Kojnou,“ připomněla jí Pupavka.

„Najdu ji.“

Když vyšla před sirotčinec, soumrak přecházel do noci. Její hlídka trvala déle, než měla v úmyslu. Koštělůn nebyl z mazlů, kteří počkají, když z nich jezdec spadne. Díkybohu mu tatáž divoká nátura bránila vrátit se do vesnice a celá událost s pádem se odehrála z dohledu hradeb. Jediné štěstí. Trvalo jí věčnost, než se postavila na nohy, a druhou věčnost, než neposlušné prase vystopovala. Její pozdní návrat vyvolal v Lučinovi jisté obavy. Vymyslela si báchorku o tom, jak se vydala po stopách divoké zvěře daleko do divočiny, a tím jeho ustaranou mysl zklidnila.

Abril, který hlídkoval na jihu, měl větší štěstí. Náhodou zahlédl daňka, prvního za celé měsíce, dlouho jej pronásledoval a nechtěl lov vzdát dřív, než zvířeti prostřelí srdce brumšipkou. Vůně masa přilákala všechny obyvatele Veselic, shromáždili se kolem venkovní kuchyně, kde se činilo pět starších šlichťáků. Rozzářený Abril přejel pohledem své druhy a vychutnával si roli hrdiny, jenž obstaral potravu.

Bylo to z pekla štěstí, ten daněk, ale jako pokaždé, když člověku přeje štěstěna, hrozí nebezpečí, že šťastlivec její tíhu neunese. Přípravu masa upřeně sledovalo více než sto párů očí, které vzrušením ani nemrkaly.

Vzduch byl nasycený lačným očekáváním hojnosti jídla, které se mísilo s vůněmi dušené zvěřiny a škvařících se vnitřností. Tchoř, Blbý troky, Hadí kůže a třináct mladších čekatelů stáli v kruhu kolem ohně, aby drželi tlačící se dav vpovzdálí. Byla to jasná ukázka nedůvěry mezi kopytem a obyvateli Veselic, ale lepší být nezdvořilý než hloupý.

Nádherná se prosmýkla davem a přistoupila blíž. Většina si jí ani nevšimla, beznadějně omámená vidinou blížící se hostiny. Teprve když se postavila přímo před zavěšený kotel, takže na něj většina neviděla, pohledy se s výrazem nevole obrátily k ní.

„Promluví vůdkyně!" ohlásil Tchoř.

Nádherná zvýšila hlas, aby si vynutila pozornost i těch několika zbývajících, kteří stále civěli skrz ni ve snaze spatřit kotel. „Vím, že se vám hladem kroutí střeva. Vím, že se vám sbíhají sliny v ústech. To vše se za chvíli stane minulostí díky hbitému příteli, který Abrilovi unikal až do půlky Batajatskýho kopce. Nyní je zde v tomto kotli a již brzo bude ve vašem břichu. Ale aby bylo jasno. První porce poputují tamhle." Aniž se podívala tím směrem, ukázala Nady na dveře od sirotčince. „Pak bude řada na vašich dětech. Potom na vás. Takhle to bude. Není proč to dělat jinak. Nebo to dělat horší."

Nady se na chvíli odmlčela, aby její poslední slova nezůstala bez povšimnutí.

„Takže teď svou drobotinu seřaďte. Od nejmladších po nejstarší, hezky do řady."

Rodiče se rychle pustili do plnění rozkazu a naváděli děti dopředu, domluvou i ručně. Jak se dav přemisťoval, bylo snadné mezi dospělými rozpoznat ty sobecké a malicherné. Ten dlouhán, co se postavil hned za děti, ta stařena, která předstírala, že nikoho jiného nevidí a zneužívala svého chatrného vzezření k tomu, aby na ostatní útočila. Nady se je snažila ignorovat, ale povšimla si, že se jí i přesto ty dvě tváře vryly do paměti.

„Hotovo, šéfko," hlásil Chytroň.

Ještě před rokem by Nádherná nebyla schopna zapamatovat si přesně jméno jednoho jediného lončáka. V kopytu bylo zvykem udržovat si od čekatelů chladný odstup, s výjimkou výcviku, kdy k nim však přistupovali záměrně tvrdě. Za poslední měsíce se věci hodně změnily. Vůdkyně

Pravých bastardů nejenže znala všechny lončáky jménem, poznala je dokonce i po hlase.

„Dejte sirotkům jejich díl," zavelela Nádherná a nespouštěla z vesničanů oči.

Pohyb za ní byl znamením, že se šlichťáci pustili do práce. Jakmile se vrátili, Nady poodstoupila stranou a pokynula dětem vesničanů, ať jdou blíž. Pak přišla řada na dospělé, a jak se čekání prodlužovalo, ti, kteří stáli víc vzadu, postupně začali být netrpěliví. Děti už si přidřeply kousek od ohniště a srkaly vývar s masem, který byl stále vřelý, ale prázdný žaludek nebral ohledy na spálený jazyk. Nady předtím vydala příkaz, aby se jídlo připravilo tady venku, v naději, že vesničané se nechají zlákat vidinou porce navíc a nebudou se vracet do svých domovů, aby se najedli tam. Zdálo se, že to funguje, a Nady se trochu uvolnila. Nemusí se alespoň bát, že rodiče budou brát jídlo od úst svým vlastním dětem. Možná to byla zbytečná obava. Lidé z Veselic jí nikdy nezavdali příčinu k domněnkám, že jsou takových skutků schopni, avšak těžké časy v lidech vždy probouzejí ty nejhorší pudy.

Z těchto neradostných myšlenek Nady vytrhl výkřik, který sem dolehl od strážnice.

„Blíží se nějací jezdci!"

Lučinův hlas.

„Dohlídni tu na to," přikázala Nady Tchořovi a rozběhla se po hlavní ulici. K šeřící se obloze vyslala přání, aby dorazila Kelnatá kavalkáda.

Když přiběhla na místo, Uidal a Bekir už lopotně otevírali bránu. Naděje na čerstvé zásoby vzaly za své ve chvíli, kdy zvětšující se skulinou mezi křídly projel Podvodník. Za ním proklusal malý míšenec, kterého Nádherná dobře znala. Vztekle se na Podvodníka zadívala.

Vodník pokrčil bledým, zjizveným ramenem. „Říkalas, že ho nemůžu zabít."

„To neznamená, že to neudělám já," řekla Nádherná a zpražila Třísku pohledem, načež pokynula Vodníkovi, aby sesedl a šel s ní. Ten se ani nepohnul. Zíral těma svýma mrtvýma očima, v nichž se nakrátko zablýsklo, neboť si všiml stejných vodítek jako předtím Pupavka. Na rozdíl od ní ale věděl, co za tím vězí.

Nady se na něho varovně podívala a přemohla nutkání rozhlédnout se kolem. S pronikavým pohledem lovce, pohledem, kterému nic neujde, Podvodník sesedl, rty pevně semknuté, a vytáhl z jezdecké brašny rozměrný pytel. Poodešli kousek od strážnice a nervózně se šklebícího nomáda, aby je nikdo neslyšel. Nady se dívala na mrtvolnou tvář navrátilce a čekala.

„Ani stopa po silácích," hlásil Podvodník hlasem, který Nady stále připomínal zvuk koželužské břitvy škrábající kůži. „Od naší země až po Kalbarku a zpátky. Nic."

Kmitl paží a pytel přeletěl malou vzdálenost mezi nimi. Nádherná ho chytila a prsty objala napěchovanou látku, pod níž křupaly mince. Zatnula zuby, aby nepoložila otázku, která se jí drala na rty, ale ta si i přesto našla cestu ven.

„Jak je mu?"

Z jeho prosté odpovědi měla pocit, že je hloupá, když se takhle ptá. „Je to Kaňour."

Nady pokývla hlavou a zahleděla se na pytel s mincemi. „Příště pojedu já." Byl to však planý slib, jako vždy. Zvedla oči a změnila téma. „Nějaká lovná?"

„Zajíci. Za poslední den ale ani jeden."

„Koňomrdi?"

Podvodník potřásl holou hlavou.

„Už se to zase stalo," řekl.

Nady znechuceně zamručela. Doufala, že to nechá být. Místo toho naléhal.

„Už jsi tam byla?"

Nady zavrtěla hlavou. „Stalo se to před chvílí."

„Pojedu s tebou."

„Nemůžu si dovolit pět dnů na cestách, Vodníku."

„Smrt trvá dýl."

„A ty víš, co máš dělat, jestli to zajde tak daleko," odsekla stále šeptem.

Místo odpovědi na ni Podvodník jen nehnutě upíral zrak, ze kterého přímo čišel nesouhlas.

„Pojedu," ujistila ho. „Zítra. Pojedu."

„A lektvar?"

„Ten nepotřebuju už celý měsíce."

Další jízlivé ticho. Nady musela uhnout pohledem. Vodníkova na kost vyhublá tvář byla často méně snesitelná než polední slunce.

„Něco jsem si nechala," připustila. „Vezmu si to s sebou."

Vodník mrkl na znamení spokojenosti. Jednou.

Nady chtěla mít věci opět pod kontrolou a vrátit se ke stávající záležitosti, odstoupila tedy od Vodníka a vydala se k bráně. Nezvaný host mezitím sesedl. Nady se postavila přímo před něho.

„Říkala jsem ti, aby ses nevracel," zavrčela.

Tříska ucukl, ale ne tak prudce jako obvykle. Jako většina měkkoňů byl také on menší než ostatní poloorkové, krčil se a zvedal smířlivě ruce k Nady, která se před ním tyčila do výšky.

„Já vím, šéfko —"

„Neříkej mi tak."

Tříska sebou škubl. „Promiň. Já jen na důkaz úcty."

„Nesnaž se na mě udělat dojem, nomáde. Projevováním úcty nic nezískáš. Tady ne. Teď zpátky do sedla a zmiz."

„Mohl bych se hodit, když mi dáš aspoň malou šanci," zakňoural.

„Malou šanci?" Nady se musela zasmát. „Svou šanci jsi měl během posledního Zrádce. Ale slyšela jsem, žes místo útoku na taury ukázal všem zadek svýho prasete. Další šanci jsi měl, když se orkové vydali na pochod a Bastardi vyrazili proti nim, aby se jim postavili. To ses taky rozhodl, že pláchneš. Jestlis chtěl jezdit s tímto kopytem, pak jsi s tímto kopytem *měl* jezdit."

Nomádovy námitky nebraly konce. Byly protivně povědomé. „Viděl jsem první *ul'usún*, kterej vyjel ze země Boukařů. Přijel jsem a řek vám to. Pomoh jsem vám bezpečně převíst vaše lidi do Kaluže, když se jich ujala Kelnatá kavalkáda. To by mělo něco znamenat!"

„Koukat, jestli někdo nejde, nebo dělat doprovod je úplně na hovno, když nechceš bojovat, Třísko. Praví Bastardi se zrodili v den, kdy jsme vzali útokem ten orčí jazyk. V tý řeži mezi orkama jsme poznali, kdo jsme. Poznali jsme, s kým můžem počítat, komu věřit. Blbý troky se stal

jedním z nás. Skřipec patří mezi naše padlé. Ty a ti tví nomádi, Třísko. Kde jste, ksakru, byli?“

Neměl, co by na to řekl, a ona mu ani nedala čas, aby si něco vymyslel.

„Svoji šanci jsi promarnil. Ukázals, kdo seš. Nejseš jeden z nás. Seš pes, co se zaběhl. Nebudu brát jídlo svým lidem od huby, abych krmila nějakýho zaběhlýho čokla.“

Třískovi se vrátil hlas, pištivý a zoufalý. „Víš, co tam venku potulný jezdce čeká?“

Nady to věděla. Otočila se a zavolala na Uidala a Bekira. „Otevřete bránu. Tenhleten jede dál.“ A odešla za Podvodníkem. „Dohlídni, ať zmizne z našeho území.“

Ve Vodníkových hluboko posazených, hadích očích se blýskla otázka.

„Živej,“ dodala Nady.

Podvodník se bez dalšího slova prosmýkl kolem ní, aby rozkaz vykonal.

Jeho místo zaujal Lučina, vypadal ustaraně. „Seš si tím jistá?“ Sklouzl pohledem na odjíždějící prasata. „Tříska je ostřílený jezdec.“

„Ten hajzl? Kudy vítr, tudy plášť, leda tak,“ řekla Nady. „Potřebuju křížence, co nebudou za kopyto jen jezdit, ale budou při něm taky stát. Kříženec, co mění názor podle situace, nestojí za nic. Bastardi teď nemaj dobrej vítr, Lučino. To ti snad nemusím vysvětlovat.“

„Není třeba, šéfko.“

Dívali se, jak se brána opět zavírá.

„Ráno pojedu k Rhécii,“ řekla Nady. „Musím sehnat novou kojnou.“

„Budu připraven“

„Ne. Potřebuju tě tady.“

„Neměla bys jezdit sama.“

„Nemám jinou možnost. Blbý troky musí krotit prasata. Hadí kůže za mě musí vzít hlídkování. A ty víš, že Tchoře s sebou vzít nemůžu.“

„Tak počkej na Vodníka, až se vrátí, nebo si aspoň vezmi nějaký starší šlichťáky.“

„A přijdu o čekatele, co se mi tam spustěj s děvkama, Lučino.“ Jeho zmínku o Podvodníkovi přešla mlčením, doufala, že zapomene. Takový naděje si mohl dělat jen úplnej blbec.

„Vodník bude zpátky —“

„Podvodník nebude zpátky dřív než já,“ řekla a zůstala při tom. Lučina svraštil ještě víc čelo, ale dobře věděl, že nemá cenu dál se vyptávat, jakým úkolem šéfka Vodníka pověřila. Byla to jedna z věcí, kterou Nady zdědila po Jílmistrovi a která nestála za nic.

Nady už se konečně chtěla natáhnout do postele, a tak rozhovor ukončila a odešla.

Zabrala si dům hlavního sadaře a v něm si zařídila sluneční světnici. Když otevřela dveře, uvítal ji závan olivového oleje. Pachy, které obvykle provázejí jezdce kopyta, se v těchto místnostech viditelně neuchytily. Sedlová kůže, pot, olej na promazávání zbraní, nic z toho nebylo schopno přebít úpornou obranu již dlouho nepřítomného pěstitele oliv. Nady se nezdržovala zapalováním lampy a po hmatu si našla cestu ke schodům nahoru. Předák si ložnici v horním patře rozšířil o výklenek. Kdysi se odtud naskýtal ničím nerušený výhled na veselické olivové háje. Tomuto účelu nyní bránily palisády, ale Nady se vyhlídka stále hodila, neboť odtud mohla městečko, které dala obehnat hradbami, přehlédnout.

Pás s mečem a brum odhodila na postel, stejně jako měšec s mincemi, a vyšla na balkon. Ohniště pod kotlem už dohasínalo a kolem pobíhala už jen trojice šlichťáků, kteří zůstali na úklid. Opodál se potloukalo několik vesničanů, kteří v sobě chovali naději, že se co nevidět objeví nějaká další tajná zásoba jídla. Naproti přes hlavní ulici seděli na střeše bednářství Tchoř a Blbý troky. Kdysi by snad mezi nimi putovala láhev, ale zásoby se ztenčily a víno bylo pouze na příděl. Nady ucítila sucho v krku a zatoužila po doušku, ale odmítala mít zásoby pro osobní potřebu. Objevila se vdova po koželuhovi, nakrátko se k jezdcům připojila, než se s Tchořem pokradmu vytratili, nepochybně šoustat. Při té představě se v Nady cosi nepostřehnutelně, na okamžik pohnulo, rychle to však zahnala únava, bolesti a strázně prodělaného dne a chrčení kdesi v hloubi plic.

Bylo jí nanic z toho, že Lučinovi lhala. Měl pravdu, samozřejmě. Jezdit sám v Souzených by si troufl jen naprostý šílenec, ale ona neměla na vybranou.

Šla k truhle u nohou postele, chvíli se v ní přehrabovala a nakonec vylovila keramickou, odporně tvarovanou láhev. Zatřepala jí a cítila, jak hustý obsah u dna těžce šplouchá. Vytáhla špunt, ušklíbla se a obrátila do sebe doušek. Nechutná tekutina se drala zpět ven ze žaludku. Nady ji vší silou držela v sobě. Napadlo ji, že prasečí kejda chutná líp než tato kyselá břečka. Rozhodně jsou podobně vazké. Zarazila zátku zpět, aby z láhve přestal unikat puch, dosedla těžce na postel a natáhla se vedle rozházených zbraní.

Zasténala. Boty měla stále na nohou.

KAPITOLA

U Veselického brodu Nady zavedla Koštělůna doprostřed řeky a zastavila.

„Dál už pojedu sama," sdělila svému doprovodu.

Před odjezdem Lučina naléhal, že vůdkyni doprovodí až na hranice území. On sám osobně, samozřejmě, a s ním tři nejzkušenější lončáci — Touro, Abril a Petro. Každý z nich dal nyní po svém najevo svou nespokojenost.

„Jeďte zpátky. A dávejte pozor."

Popohnala mazla, ale když zaslechla šplouchání vody za zády, znovu zastavila. Otočila se v sedle a viděla, že v těsném závěsu za ní jede Abril.

„Co to, sakra, děláš, lončáku?"

Abril zvedl obočí stejně rychle, jako mu spadla brada. „Aha! Tys myslela nás všechny? Já myslel, že domů měli jet jen *oni*." A ukázal palcem na ostatní, z nichž vztek přímo sálal. Abril se postavil ve třmenech, naklonil se nad hrušku sedla a tiše, ale tak, aby ho i přes zurčící proud stále bylo slyšet, řekl. „Pamatuješ, šéfko? Řeklas, že když jsem skolil toho daňka a nakrmil celý město, že mě vezmeš s sebou k Rhécii a že za mě zatáhneš můj první zásun."

„Nic takovýho jsem nikdy neřekla, Abrile."

Mladý kříženec na ni pochybovačně zamžoural. „Seš si tím jistá?"

„Tak jistá jako tím, že jestli mi okamžitě nezmizíš z očí, naperu do tebe brumšipku a můžeš nakrmit celý město podruhý."

Abril chviličku ta slova zvažoval, pokyvoval přitom pomalu a opakovaně hlavou a pak se vrátil za ostatními. Celá skupinka pak obrátila prasata na jih, a než se ztratili z dohledu, jediný Lučina se po celou dobu nepřestával ohlížet. Nady se dívala, jak odjíždějí, čekala, dokud je nepohltí tetelící se vzduch na obzoru, a teprve pak se přebrodila na druhý břeh, sesedla a postavila se na zesláblé nohy.

Třesoucíma se rukama se chytila za kolena, žaludek se jí svíral v prudkých křečích, dávila se. Z hrdla se jí bolestivě vleklým proudem dral kal. Nechutný chuchvalec jí vypadl z úst a ona se od něj s odporem odpotácela. Celá rozechvělá sáhla do brašny pro láhev a vypila poslední dávku lektvaru, který ji v podrážděném hrdle štípal a pálil.

Vztek z vlastní slabosti jí dodal sílu vydrápat se zpět do sedla. Neměla času nazbyt. Kdyby měla čekat, až se jí udělá dostatečně dobře, trčela by tu do soudného dne. Popohnala Koštělůna vpřed. A umínila si, že zůstane naživu, dokud nedorazí do cíle.

Pokud by se vydala přímo k Rhécii, jak si v jejím kopytě mysleli, nejrychlejší cesta vedla přes úzký pás země patřící Koruně, vybíhající téměř rovně na sever mezi územím Hrotů na východě a Amforovými horami na západě. Ve skutečnosti měla Nady namířeno právě do hor. Bylo to nízké horské pásmo a zatím ještě nevyčnívalo nad obzor. Slunce se líně sunulo po odpolední obloze. Nady byla na pokraji sil, ale před soumrakem se jí podařilo dorazit k úpatí hor. I když měly k nejimpozantnějším horám v Souzených daleko, jižní svahy Amfor odhalovaly člověku svoji nejméně milosrdnou tvář. Aby se dostala do hor, bude Nady muset nejprve projít známým průsmykem, jímž se ke svahům přiblíží ze schůdnější, severní strany. To byl ale úkol na zítra.

Otočila se k potemnělým vrcholkům zády a vracela se po vlastních stopách, až narazila na jakýsi potůček. Tam sesedla, nechala Koštělůna pít a sama se vydala pěšky kousek opodál k mandloňovému hájku. Silným kopnutím setřásla z větví kaskádu ořechů, čímž přilákala lačně chrochtající a frkající prase. Zatímco zvíře žralo, Nady z něj sundala sedlo a nahrubo připravila tábořiště. Sedla si, nalouskala si hrst ořechů, ale zjistila, že na ně vůbec nemá chuť.

Spánek se projevil jako plachý návštěvník, kterého často zaplašil zběsilý štěkot jejího kašle.

Podvodník stál v místech, kde končila noc, a vedle jeho šlachovité postavy vycházelo slunce.

Oblast byla známá tím, že se v ní potulují vlci, a Nady si nechala pod spočívající rukou nabitou kuši. Jen Vodník dokázal proniknout do jejího tábořiště, aniž schytal šipku.

„Si děláš prdel," pozdravila ho a otráveně zkřivila nevyspalou tvář.

Sedla si a v klíně jí přistál svazeček třešní.

„Nemám hlad."

„To je fuk. Jez."

Nady odtrhla jednu třešni s větší silou, než bylo třeba, vhodila si ji s nezájmem do úst a vstala.

„Čas jít."

Vydali se do temnějších stínů v průsmyku a projeli jím dřív, než slunce vystoupalo nad obzor dost vysoko, aby si poutníky opět našlo svými paprsky. Na druhém konci jeli pomaleji, opatrně. Tato území se nacházela hned východně od kastelu a patřila Koruně. Ta si je chránila pro rozlehlé háje olivovníků, jimž se v mokřinách nad Amforovými horami dařilo. Plantáže starých císařů byly tak obrovské, že úroda byla stále skvělá. Vily už se dávno napůl rozpadly, otroci, kteří v nich pracovali, byli jen polozapomenutí předci Hisparty a jména jejich císařských pánů znali jen chátrající učenci, navzdory všem sochám, které si tu bývalí vládci z vlastní marnivosti nechali vztyčit. Olivovníky však přetrvaly. Mají větší hodnotu než všechny ty zatracené pomníky, pomyslela si Nady. Mramoru se nenajíš.

Nady jela za Vodníkem údolími, jimiž se na míle daleko táhly dlouhé háje, a sžíralo ji vědomí, že zatímco stromy ve Veselicích poničila pohroma, tyto zůstaly nedotčené. Avšak i štědrost osudu, jíž bylo Staré císařství obdařeno, měla své meze. Než dorazili do zranitelného severního výběžku Amfor, olivovníky vystrnadil hustý a neprostupný oleandrový porost. Jen na tak drsném místě, jako jsou Ul-wunduly, dokázaly vedle sebe poklidně žít blahobyt a zášť. Úzké, pokroucené kmínky jedovatých rostlin se vzpínaly vzhůru, opíraly se o sebe a splétaly jako prsty spiklen-

covy. Zatímco Nady projížděla křivolakými tunely a skláněla hlavu, pozorně hlídala Koštělůna, aby se nepokusil pod oleandry rypákem vyrýt potravu. To, že těmto keřům v kopytech říkali prasečí zkáza, mělo svůj důvod. Alespoň jsou teď v bezpečí před hlídkami kavaleristů. Kraj za olivovníky už třasořitky nezajímal. V těchto místech začínala divočina prorostlá trny a plazivým jalovcem.

Šplhali po vyprahlých svazích Amfor a slunce do nich pražilo. Podvodník si přes holou lebku barvy lnu přetáhl kapuci. Celý den stoupali, Vodník je však vedl po stezkách, které nebyly příliš strmé, takže prasata netrpěla. Vzduch se ochladil a vítr šlehal prudčeji.

Konečně dorazili na dlouhý hřeben a vydali se po něm na západ. Na zemi se začaly postupně objevovat rozlámané kusy kamene a oni se brzy ocitli v poušti poseté balvany všech velikostí a tvarů. Tuto suť tvarovaly svahy prorostlé žílami, dokud se jim i tento výhled neztratil z očí. Usadili se v prokláně, kterou však v hoře nevyhlodal pozvolna zub času, nýbrž ji tu v útrpné lopotě vyhloubily nesčetné ruce. Stejně jako olivové háje i toto byly pozůstatky císařství. Kamenolom, hloubený po staletí a ještě delší dobu opuštěný. Na rozdíl od olivovníků neposkytoval zanedbaný kámen nic dalšího a zůstala po něm jen zarostlá rána.

Nady s Vodníkem sesedli a vedli mazly opatrně za uzdu bludištěm vratkého kamení dolů po vráse, do míst, kde bylo podloží poměrně rovné. Nady už tady jednou byla, s tímtéž průvodcem, a tehdy ji pohled do ponuré, zdánlivě nekonečné krajiny plné trosek mátl. Všechno vypadalo stejně. Vůbec jí nepřipadlo, že by se tu teď napodruhé vyznala o něco líp. Ale Vodník cestu znal, tehdy jako nyní, a šinul si to bez přestávek přes popadanou suť.

Konečně v šedí žíhané krajině zahlédli jistou odlišnost.

Před nimi čněl z kamení dřevěný kůl, o polovinu vyšší než člověk, u paty volně obložený balvany. Nahoře bylo upevněné kolo, vypadalo stejně jako to u volských povozů, ale tady na tomto místě působilo jako nějaké hrůzně podivné zjevení. Na kole, které se pomalu otáčelo ve vrtošivých větrných poryvech, seděla jakási postava. Nazvat ji člověkem bylo příliš troufalé, téměř až lživé. Postava byla drásavě vychrtlá a nahá, kůži měla současně vysušenou sluncem a vybělenou drsným prachem skal.

Vlasy a vousy, odporně slepené, křehké a suché chuchvalce, se ztuhle třepotaly v nárazech větru. Kameny pod kolem pokrývala černá rozdrolená lejna, výkaly z těla, které už nemělo co vypudit. Z bidla se snášel nakřáplý, dutý hlas, nesrozumitelné mumlání žíznivé, zesláblé bytosti na pokraji šílenství.

Za tímto živoucím, totemickým strašákem se tyčil kopec kamenné suti, v jehož stěně zel průchod. Úzký kamenný překlad nad nízkým vchodem se nezbortil jen díky dokonalému rozložení váhy. Nebo díky pološílené víře.

Nady s Vodníkem prošli pod kolem a to zaskřípalo, jeho pomatený obyvatel vydával chrčivé, zmučené pazvuky. Byli jen co by dítě kamenem dohodilo od vchodu, když vykoukl Kostichlam.

Podruhé v životě spočinula Nady pohledem na tomto muži a podruhé nabyla přesvědčení, že tento třasořitka je Podvodníkův otec. Papyrová, tenká kůže napnutá k prasknutí přes holou lebku, hluboko zapadlé oči, lícní kosti, o které by se jeden řízl. Vysoký a útlý, pohyby plynulé a dravčí. Byl starší, ale těžko mu přiřknout přesný počet let, neboť byl hbitý a jeho oči jasné a bystré. Neměl moc svalů, ale co čekat od lidské bytosti. Ty nejurostlejší z nich často po dosažení středního věku chátraly. Přesto, představte si, jak přivádí kříženku do jiného stavu, a na mysli vám vytane Vodník, byť Kostichlam měl jednu zvláštnost, která se v Podvodníkově tváři nikdy neobjevila.

Kostichlam se usmál. A nebyl to hezký pohled.

Chrup měl falešný, vyřezávaný. Zuby byly příliš veliké. Když je odhalil v úsměvu, proměnila se jeho ústa v škleb, ze kterého tuhla krev v žilách. Ať už použil jakékoli kosti, musely pocházet z četných tělesných pozůstatků různého stáří, každý zub měl jinou barvu a dohromady tvořily směsici všech odstínů od bílé po černou, přičemž děsivě hnědá převládala. Velikostí se jeho zuby vyrovnaly koňským, celkově mu chrup v ústech příliš neseděl, při řeči mu vyklouzával a posouval se. Musel přehnaně pohybovat rty, aby se mu za ně nevábná, klapající hmota vešla, a přitom celou dobu popotahoval a srkal, aby mu držela na místě.

„Vůdkyně Pravých *srrrk* bastardů. Zpátky na návštěvě *srrrk*."

Muži na kole za nimi se ze rtů vydral táhlý sten.

Kostichlam sáhl rukou za zárubeň, ozvalo se šplouchání vody. Když ruku vytáhl, svíral v ní tenkou tyč s kusem hadru na konci, z něhož crčela voda. Prošel kolem Nady a Vodníka, zastavil se několik kroků od bidla, natáhl tyč nahoru a podržel ji chudákovi u obličeje. Ten jí nevěnoval pozornost, ale Kostichlam vydržel dlouho trpělivě stát a pohybovat tyčí ve směru, v němž se točilo kolo, tak aby měl šílenec hadr neustále před ústy. Ten se však vůbec nenapil.

Nakonec Kostichlam přece jen svěsil paže. „Snad později."

Otočil se a chvíli návštěvníky pozoroval.

„Stejné potíže? *Sst*."

Nady se zamyslela. Přikývla.

„Lžeš. Ty *klap* jsou horší." Opět přešel kolem nich. „Pojď dovnitř. *Mlask.* Zbraně zůstanou venku."

Sehnul se a zmizel v otvoru. Nady se zhluboka nadechla, sundala si z ramene brum, odepnula pás s mečem a obojí předala Vodníkovi. Ukázal na její boty. Zavrtěla hlavou, vytáhla dýku a podala mu ji. Pokusila se v sobě potlačit nával děsu, ovšem marně, a vydala se za Kostichlamem do temnoty jeho příbytku.

Jeho špeluňka byla stejně stísněná a nehostinná jako dřív. Možná dokonce působila ještě hůř, protože se z ní vytratilo kouzlo nikdy neviděného tajemna. Uprostřed místnosti stál vysoký, starobylý dřevěný stůl, ze tří stran obklopený polorozpadlou kredencí. Jediné osvětlení poskytovalo světlo, které se sem odvážilo proniknout vchodem, ale Kostichlam už kusem třísky zapaloval početné voskovice porůznu rozestavené v místnosti. Vlažné plamínky odhalily nízký pelech, stoličku a záplavu bylin a nástrojů, které jako netopýři visely z dotírajícího stropu.

Nady se postavila před stůl a snažila se neplést muži při jeho pochůzkách do cesty. Z jedné skříňky vytáhl objemnou skleněnou nádobu a za chůze ji podal Nady. Tohle posledně způsobilo trochu zmatek a nejednu ostřejší slovní výměnu, když došlo na vysvětlení. Tentokrát už nebyla tak mimo, byť rozpaky přetrvaly.

Jednou rukou si povolila krátké kalhoty, shrnula si je přes kolena, lehce si podřepla a nastavila nádobu. Kostichlam dál pobíhal po místnosti, jako kdyby v ní Nady ani nebyla a zrovna nečurala. Jakmile byla

hotová, postavila nádobu na stůl a sotva to udělala, už ji bral do rukou Kostichlam. Protáhl se dozadu a zapadl do úzké škvíry mezi stolem a kredencí. Nady si začala natahovat kalhoty.

„Nech je dole."

Nady zůstala stát s holým zadkem a cítila se jako idiot. Kostichlam si hleděl svého a ona se mu raději vyhýbala pohledem, neboť ještě měla v živé paměti odpor, který v ní během první návštěvy vzbudil ochutnáváním její moči.

„Na stůl *škyt*."

Vyskočila nahoru s kalhotami stále u kotníků a zatnula zuby, neboť jí malou břitvou nařízl žílu v paži. Jako u vytržení sledoval krev, která stékala do plytké cínové misky, s obličejem tak blízko, že si v rudé tekutině divže neomočil nos. Podal jí látkový obvaz, aby zastavila krvácení, a vrátil se ke kredenci.

Konečně se otočil s pohledem upřeným kamsi mezi okraj stolu a podlahu.

„Řekni mi, jak tohle začalo. *Škyt*."

„Už jsem ti řík—"

„Pověz!" Kostichlam zvedl ruku, aby ji zarazil. „Znovu."

Nady se zhluboka nadechla a nasála trpělivost. „Kalňáčí muž zaútočil na naše kopyto. Chtěl mě, moji elfskou krev. Nějakou oběť nebo co, aby zahojil Bažinu starý panny. On… nešlo ho, sakra, zastavit." Nady se přistihla, že zírá na jizvu na svém vnitřním předloktí. Další měla na rameni, téměř na ni neviděla, ale nahmátla ji a přejela dlaní po její vystouplé lince. Obě jí způsobil Šikula. Tři další jí zkrášlovaly stehno. Viděla je teď na obnažené noze. Ty si udělala sama. Nebyly to zdaleka jediné její jizvy, byly to však jediné jizvy, které ji současně ochraňovaly.

„Byl s náma čaroděj. Řekl mi, že mě moje krev před dotykem Kalňáčího muže ochrání."

„*Ssrk*. Dotykem?"

„Kalňák," řekla Nady. „Přived tě do bezvědomí."

Kostichlam zamručel. „Uspávadlo. Pokračuj."

„Šikula… ten čaroděj, měl pravdu. Řízl mě. Šla jsem po tom kalňákovi, vytáhla toho zatracenýho bahnožrouta a hodila ho do pece, takže teď je mrtvej. Nevím, co jinýho ti říct."

Kostichlam přemítal v nastalém tichu. Přejel pohledem jizvy na jejím stehně, rychle je zručně prohmatal prsty. „Těmi řeznými ranami se kalňák dostal dovnitř. Aby *mlask* zakořenil. Kdy to bylo? Přesně."

Nady se zamyslela. „Skoro šestnáct měsíců."

„Jak dlouho, než se ti *mlask* udělalo zle?"

„Čtyři měsíce… myslím."

„Myslíš?"

„To byl první záchvat. Poprvý, co jsem někdy takovej hnus vyblila."

„*Srrrk*. Ale cítila ses slabá už předtím?"

Nady s nevolí přikývla.

„Jakými jinými cestami jsi ho vypudila?"

„Co?"

„*Chrch*. Vykadilas to? Vyčurala? Šlo to nosem?"

Nady cítila nával paniky. „Do pekel, ne! Stane se to?"

Kostichlam neodpověděl a dlouhými prsty si třel napnuté čelo. „A co krev při měsíčkách? Když *srrk* jsi tu byla naposled, od toho útoku výtok nebyl."

To byla pravda, ale ne důvod k poplachu. Na rozdíl od svých mužských protějšků nebyly poloorkyně neplodné, ale ani přehnaně plodné. Nady nekrvácela třeba roky a někdy zase krvácela několik měsíců za sebou. Beryl ji a Cissy naučila, že to bude přicházet nepředvídatelně, dokud to zcela nezmizí.

„Co jsem tu byla naposledy, krvácela jsem jednou," řekla. „Jsou to dva měsíce. Nic se neobjevilo."

Muž zamyšleně přitakal. „Jde to z plic. Ze žaludku *mlask.* Ale teď horší. Jak?"

„Já… nemůžu dýchat. Cítím, jak to ve mně slídí, jak se to ve mně tře. Pokaždý hrozí, že to vyjde ven. Když na to přijde, dusí mě to. Mám pocit, že dřív zemřu, než to ze sebe vydávím."

„Dobrá. Polož se."

Kostichlam ji důkladně vyšetřil, prohlédl pečlivě především oči a klouby. Stejně jako poprvé i teď Nady strpěla nepříjemné šmátrání jeho rukou a jen silou vůle po něm nešlehla jedovatou poznámkou pokaždé, kdy ji tou svou prackou zmáčkl. Jakmile skončil, vrátil se ke kredenci. Ona se ve stísněném prostoru, který s odpudivým apatykářem sdílela, opřela o kraj stolu, načež k ní muž obrátil svůj vyzáblý, netečný obličej.

„Lektvar, který jsem ti posledně uvařil, byl jako vrh kostkou. Překvapilo mě *klap*, že jsi ještě naživu."

Nady se mohla jen stísněně zasmát. „To stejný jsem zrovna chtěla říct o tvým příteli venku."

Kostichlam se usmál a ona zalitovala, že se snažila být vtipná.

„Byl tu dlouho přede mnou. Jsem pouhým podnájemníkem této poustevny, teď když se on navždy vyhýbá příbytku. *Klap*. Spadne, občas. Ale jako pták. Neváží dost na to, aby si pádem ublížil. Kosti tak útlé, že se vlastně snáší k zemi. Jednoho dne to dopadne zle. Zlomí si vaz nebo rozrazí lebku a bude konec s tím jeho hledáním pravdy, ať už je jakákoli. *Srrrk*."

„A co moje hledání. Existuje, sakra, nějakej lék?"

Vlastně to vypadalo, že je to Kostichlamovi líto. „Nejsem žádný čaroděj. Možná by pomohl ten, co tě řízl."

„Ne. Nemůže."

„Pak teda Strava. Nejvyšší Belikovi kněží prý —"

„Ne!" Tentokrát už vyštěkla. Viděla, jaké výsledky přineslo vyjednávání se Zirkem a jeho bohem, a na takové úmluvě se nechtěla podílet. „A tvoje léky nic nezmůžou?"

Napěchovaná apatykářova ústa zaklapala. Zdálo se, že tato myšlenka muže rozrušila.

„Něco zmůžou," prohlásila Nady.

Kostichlam přešel ke kredenci, pozvolna, vážně. Z úplně poslední zastrčené poličky vytáhl keramickou lahvičku, sotva větší než jeho palec. Byla potřísněná bledou, nevábnou rudou šmouhou. Během dospívání Nady poznala jednoho Šedého bastarda jménem Slizek. Když někdy přebýval ve Veselicích, bavil sirotky tím, že přinesl dva štíry a pobízel je,

aby jeden proti druhému bojovali. Pohled na Kostichlama držícího tu láhev jí připomněl, jak Slizek nakládal se štíry. Uvolněně, ale opatrně.

„Kinnabar," pronesl apatykář směrem k nádobce v ruce a proklel ji. „V hispartských dolech umírají muži jak mouchy, aby ho vykopali ze země. Císařství si ho váží víc než života, jen aby si manželky císařů měly čím malovat tváře. *Srrrk*. Zjemněný na rtuť ho vychvalují alchymisti až v daleké Tyrkánii, protože věří, že když ho smíchají s bezcennými kovy, zrodí se zlato. Zlato. *Klap*. Zase, cennější než člověk. Ale v mém řemesle se z něho dělaly nápoje, prášky, soli a myslelo se *sllk*, že prodlužuje život."

Už se chystal, že jí lahvičku podá, ale jakmile k němu Nady natáhla ruku, Kostichlam s nádobkou ucukl.

„Poslyš. *Ssslk*. Tohle je jed. Nic víc. Je bezcenný, leda zavraždí všechny, kteří se opováží vyskytnout se v jeho přítomnosti. Pochop, když si ho vezmeš, snažíš se zabít to zlo v sobě. Orčí krev je smělejší než lidská. Možná *ssslk* že ti poslouží. Ale věz, že nálev z kinnabaru tě pravděpodobně zabije. Dokonce rychleji než tělesné šťávy, které pronikají do orgánů a dutin."

Opět lahvičku nabídl.

Nady po ní sáhla, ale nejdřív se zeptala. „Takže… ten kalňák? Zabíjí mě to."

„Ano. Myslím tak."

Vzala ampulku.

Po Kostichlamově kostnaté tváři přeběhl výraz zklamání. „Jednu kapku pod jazyk. Jen jednu."

„Každý den?"

„Pokud budeš moct."

Nady se na nádobku zahleděla. „To nevydrží dlouho."

„Ne," slyšela temnou odpověď. „Buď jak buď. *Ssslk.* Nevydrží."

KAPITOLA

4

Nady vyšla ven a viděla, že s Podvodníkem čekají dva nomádi. Všimla si jejich příjezdu už předtím, když ještě seděla na stole u Kostichlama a zaslechla podupávání a chrochtání prasat a několik nezřetelných slov na uvítanou. Uvnitř příbytku s kalhotami u kotníků tomu nevěnovala pozornost, věřila, že její mrtvolný souputník je schopen si poradit s jakýmikoli nesnázemi a také že si s nimi poradí. Když vycházela, starší z dvojice na ni kývl hlavou. Orkové nemívali žádné ochlupení, takže pokud některému křížence narostly vousy nebo vlasy, vděčil za to své lidské polovině. Tento měl licousy slámové barvy, která byla u míšenců neobvyklá. Vyrůstaly mu v trsech nad ušima a dole podél čelisti a ostře kontrastovaly s jeho temnou pletí. Nady počítala, že může být o patnáct let starší než ona, možná o pár let víc. Na zádech nesl kuši, což byla další podivnost. Nomádi obvykle neměli jak tuto zbraň udržovat. Mladší z jezdců sotva zaznamenal její přítomnost. V jednom kuse se celý nesvůj ohlížel po poustevníkovi na kůlu.

Nady si jich chvilku nevšímala a vzala si od Vodníka zpět své zbraně. Zatímco si zapínala pás s mečem, objevil se Kostichlam.

„Ach, Dřen. *Klap.* Co tě přivádí?“

„Nic, co by ti bylo na újmu, Chlame,“ odpověděl starší nomád a ukázal na svého spolujezdce. „Jen jsem chtěl tady mladýmu ukázat, kde bydlíš. Dost možná tě bude brzo potřebovat. Teda jestli bude naživu.“

Dloubnutím lokte Dřen vyrušil svého druha, jenž s chorobnou nutkavostí pozoroval šílence.

Apatykář pokročil vpřed a usmál se. „*Srrrk*. K službám. Ačkoli pevně doufám, že je nikdy nebudeš potřebovat."

Mladý nomád se nenechal tím úšklebkem nikterak zastrašit. Sám se na oplátku usmál, byl to mnohem podařenější úsměv, a rozpřáhl ruce.

„Říkají mi Lenoch," řekl a ještě víc se usmál, neboť mu Kostichlam stiskl zápěstí, což byl pozdrav, jenž byl v Souzených zřídka k vidění.

Nady si tohoto dobromyslného křížence přeměřila pohledem. Nebyl štíhlý jako většina podvyživených nomádů, ale i tak jí jeho jméno připadalo nezvyklé. Na jeho svalnaté postavě totiž nebylo ani stopy po nějaké netečnosti. Naopak, tenhle hoch měl v sobě cosi z leoparda, jeho tělo, byť v klidu a nehybné, se zdálo být neustále připraveno k náhlému, prudkému pohybu. Na rozdíl od jeho holohlavého druha mu vlasy rostly v krátkých kudrnách z vrcholku hlavy. Nady se zachmuřila ještě víc, neboť si všimla, že na odhaleném předloktí nemá žádné jizvy. Pokud byl jezdec vyobcován, jeho bratři mu ostřím sekery zohavili tetování, čímž ho označili za vyhnance a přeťali tak jeho spojení s kopytem. Jak Dřen, tak Podvodník si nesli jizvy vyhnanců, ale Lenochova kůže barvy břidlice byla bez známek poranění, ať už staršího, či novějšího. Do pekel, vypadalo to, že nemá vůbec žádné tetování.

Nady přešla chybějící jizvy bez poznámek. Musela. V kopytě bylo pravidlem nevyptávat se svobodných jezdců na jejich minulost.

Měl na sobě kožené jezdecké oblečení, ale na rozdíl od Dřena je neměl vybělené sluncem ani rozežrané od potu. Trochu vybledlé, to jistě ano, ale ani zdaleka se nerozpadalo. V ruce držel krátký silný luk tvarovaný po unjarském způsobu. Oba nomádi seděli na svižných, urostlých mazlech, i když si Nady všimla, že Dřenova grošovaná svině má mírně roztřepené kopyto.

Kostichlam si toho všiml taky. „Mrtvá nevěsta *srrrk* má trochu nateklou levou zadní nohu." Popošel blíž a přidřepl ke zvířeti. Zatímco se radil s Dřenem, Lenoch zachytil Nadyin pohled.

A mrkl.

„Dokonce i tady tvůj nemluvný přítel prozradil své jméno," prohodil žertovně. „Doufám, že než odjedeš, uslyším taky to tvé. Pokud jsem se teda zrovna neztrapnil, možná sis přijela pro lék proti němotě, co já vím."

Dřen zvedl prudce hlavu a naštvaně se na mladíka podíval. „Právě ses pěkně ztrapnil, protože to je vůdkyně Pravejch bastardů, ty tupče!"

Lenoch oněměl úžasem. Podíval se na vchod do příbytku, jako kdyby doufal, že odtamtud vyjde někdo jiný. „Já myslel…"

„Že jsem větší?" dokončila za něho Nady. „Jen žádný strachy, a péro mám přesně tak velký, jak znáš z doslechu."

„Odpusť mu, šéfko," řekl Dřen. „Je dutej, má hlavu plnou sena, ten-hleten."

„Ano, odpusť mu," vzpamatoval se Lenoch rychle a na tvář se mu vrátil drzý úsměšek, „a prozraď mu svoje jméno."

Utáhla Lůnovi podbřišník a přes rameno prohodila: „Nádherná."

„A já myslel, že v kopytu si všichni dávají ironický jména." Lenochův hlas prozrazoval neskonalý obdiv.

Nady si nebyla jistá, co přesně těmi slovy míní, ale z tónu usoudila, že nešlo o urážku.

Z druhé strany se k jejímu sedlu přikradl Podvodník. „Musím tu zůstat. Den nebo dva lovit pro Kostichlama."

Nady přikývla. Stejně to udělali i minule. Apatykář potřeboval něco na oplátku, ale ona si zpoždění nemůže dovolit. Veselice už ji postrádají příliš dlouho.

„Pojedu do bordelu. Pak domů."

Podvodník sotva znatelně svraštil čelo.

„Pokud máš něco proti, Vodníku, řekni to."

Když promluvil, sotva pohnul rty, hovořil tak tiše, že Nady téměř přeslechla, co říká. „Měla bys počkat."

Nady se kradmo ohlédla a viděla, že Lenoch poodešel a je mimo doslech. „Nemůžu."

„Není ti dobře."

„To si, sakra, piš."

„Ty seš šéfka."

Nady potřásla třmenovým popruhem. „Zase. To si piš."

„Nemůžeš jet sama."

Pleskla bočnicí u sedla tak prudce, až Koštělůn zachrochtal a ukročil stranou. Nady ho chytila za hřívu, zklidnila ho a pohledem přes mazlova záda zpražila Podvodníka.

„*Že ne?*"

Byl to pohled, při kterém by si lončák pustil do kalhot, ale Vodník byl jako náhrobní kámen. A nemýlil se. Není jí dobře. Do pekel, vždyť umírá. To vědomí by jí nahánělo hrůzu, kdyby to ovšem neznělo správně. Kdyby necítila, že je to takto správně.

Před rokem by to vnímala jinak. Popravdě, celý její život nebylo možné pochopit. Smrt, jistě, ale to bylo něco jiného. Čelit v bitvě silákům na mazlově hřbetu znamenalo přítomnost smrti. Smrt byla známá, očekávaná. Něco, čemu člověk vzdoroval s každým dalším nadechnutím, výkřikem, s každou slinou, která mu vyletěla z úst. Souboj s umíráním se však jevil jako souboj s nemohoucností. Nady nikdy nechápala bědování starých a nemocných. Bílé vlasy a vráskitá kůže byly pro ni jen chabé výmluvy pro pomalejší reflexy a potemnělou mysl. Měla za to, že nejlepším lékem proti neduhům stáří je odmítnout uznat jejich přítomnost. Slabost je možné vytěsnit. To si myslela.

Nyní chápala, že tělo může zradit a že před touto pravdou není úniku. Prostá odvaha nedokáže zastavit záchvaty kašle. Sama statečnost nepomůže, pokud ztrácíš dech. Nemůže být silná kvůli jednoduché, zrádné skutečnosti, a tou je, že je slabá. Jak jednoduché je vzdorovat smrti, když neumíráš.

Když, sakra, neumíráš.

Ale ona není mrtvá. Ještě ne. A dokud…

„Mám povinnost, Vodníku. Jako šéfka. Sirotci potřebujou kojnou. Když budu sedět tady pod tím kolem a koukat na toho supa s vysmaženým mozkem, nikdy žádnou nenajdu. Musím se dostat k Rhécii. Někam, kde ty budeš zatraceně na škodu, a my oba to víme."

Teď měla pravdu zase ona. Podvodník nahánět děvkám hrůzu, a to nejen svou bledou, jizvami zbrázděnou kůží nebo očima bez života. Každou chvíli měly ty ženy co dělat s muži, z nichž člověku běhá mráz po zádech, ale někdo, kdo je nikdy nepovalil na postel, pro ně ztělesňoval

děsivou záhadu neznámých choutek. Nebylo možné mít kontrolu nad křížencem, který nemá žádné viditelné touhy. Přinejmenším pro děvku to nebylo možné.

„Ty zůstaneš tady," přikázala Nady. „Dohlídni na to, ať jsme s Chlamem srovnaný. Uvidíme se ve Veselicích. A pokud jde o to, že mám jet sama…"

Otočila se a viděla, že Lenoch se pokradmu natahuje ke kolu, malými šťouchanci ho pomalu roztáčí a přitom sleduje Dřena a Kostichlama a dbá na to, aby ho nepřistihli při činu.

„Uvidím, co tamti dva."

„Neznáš je," namítl Vodník.

„Není třeba," odpověděla Nady. „Oni znají tebe. Tvoje pověst mezi nomády je… do pekel, jsou z tebe posraný strachy. A mají důvod. Byli by blázni, kdyby mi ublížili. Krom toho, ani z jednoho se mi nezvedá žaludek. Pokud se cestou k Rhécii osvědčí, možná je pozvu k nám do Veselic."

„To znamená živit další krky."

„Já vím," povzdychla. „Ale zbývá nám už jen sedm jezdců. Než postavíme hradby, chvíli to potrvá, do tý doby budeme potřebovat posily. Znamená to víc krků, jo, ale taky víc mazlů, víc čepelí, víc kuší. Pokud nemáme silnou pevnost, bude sakra lepší mít silný paže."

„Šest."

„Co?"

„Máme šest bratrů. Ne sedm."

„Do háje," zašeptala Nady a potřásla hlavou. Pořád započítávala Kaňoura.

„Ještě něco."

„Do pekel už, člověk jednou chce, abys něco řekl, a ty pak meleš pořád," popíchla ho Nady.

Pomlka. „Mohla bys taky skončit s kopytem plným hrdlořezů."

Nady si přestala hrát s přezkami u sedla a uvažovala. Svobodní jezdci jsou vyděděnci z kopyt, do vyhnanství je pro ten či onen poklesek poslali jejich bratři. Souzené jsou nemilosrdný kraj, což znamená, že těm, kteří se odvažují v nich přebývat, je mnohé odpuštěno. Jezdec musí být odolný, odhodlaný udělat cokoli, co je nutné pro dobro jeho kopyta.

Takový závazek plodí zabijáky, rváče. Co je veliteli kopyta po tom, jestli je jeho skupina plná těch nejhorších křiženců, kteří kdy osedlali prase, pokud jsou mu věrní. Nomádi, už jen samou svou podstatou, takoví nejsou. Ale někdy se vyplatí riskovat a dát druhou šanci.

Nady pohlédla Vodníkovi do jeho bezcitných očí. „Tebe jsme zkrotili, ne?"

„Ne," odpověděl nevzrušeně. „Byl jsem Bouřňákův zvěd."

„Chtěli jste svrhnout Jílmistra," vypíchla Nady.

„Chtěli jsme svrhnout *šéfa*." Vodníkův hlas zničehonic prozrazoval vzrušení. Jeho nenadálý citový výbuch vyvolával znepokojení, nutil k ostražitosti.

„Já tě slyším," ujistila ho Nady. „Ještě s náma ale nesedí u jednoho stolu."

„Nepotřebujou být bratry pod přísahou, aby vyzradili, kde tě potkali."

Nady se rozhlédla po kamenolomu a spočinula pohledem na dveřích poustevny, kde se usadil Kostichlam. Jestli Bastardi zjistí, že tu byla, určitě budou klást otázky, hlavně Lučina. A pak se bude muset rozhodnout. Lhát, nebo svou nemoc přiznat. Který vůdce by z vlastní vůle odhalil slabost? Bylo to popření všeho, co z velitele kopyta dělalo velitele. Nady ani v nejmenším nepochybovala o tom, že Jílmistr by svůj neduh skrýval, kdyby mohl, to jediné však v tajnosti udržet nemohl. Nady může Vodníkovi říct, že ona bude jiná, nebude mít žádná tajemství, jenže to by lhala. A ne poprvé.

„Kostichlame," zavolala na apatykáře. „Očekávám, že budeš dál zkoumat, proč se nám neurodilo."

Muž byl jako mávnutím kouzelného proutku laskavost sama. „Ano, jistě. *Klak*. Chovám naději, že odřezky vinné révy, které jste mi přinesli, odhalí povahu choroby."

„Dobrá." Nady se přesunula k Dřenovi. „Chcete se tady s mladým se mnou trochu projet?"

Lenoch odskočil od tyče, na níž seděl nestvůrný poustevník. „Ano!"

Dřen zvedl zrak od kopyta svého mazla a projevil méně nadšení. „Kam?"

„K Rhécii." Nady se podívala na Lenocha. „Už jsi tam někdy byl?"

„Ne," odpověděl. Pak na tváři vyloudil ten svůj úsměv. „Ale už teď mi ten plán přijde nepopiratelně lákavý."

Nady nechala jeho nepokryté flirtování bez komentáře a obrátila se opět na Dřena. „Nechci nějak snižovat Chlamův um, ale jsem si jistá, že ti řekne, že žádný obklad nespraví roztřepený kopyto tak dobře jako odpočinek ve stáji a dobrá píce. Nejrychleji se to tvý prase uzdraví v bastardích stájích. Pojeďte se mnou do toho bordelu a pak s námi můžete nějaký čas pobýt ve Veselicích."

„Další dobře vybrané jméno, na to dám krk," řekl Lenoch.

„*Šlup*. Ona má pravdu," přisadil si Kostichlam. „Můžu vám dát něco, co vás udrží při síle, ale mohlo by se to *sssrk* začas zkazit."

Dřen nespouštěl oči z Nady. „Nabízíš nám místo ve svým kopytě?"

„Nabízím vám možnost získat volební hlas. Pokud budete chtít."

Nomád zatnul zuby a zamžoural k obloze.

„Než odpovíte," řekla Nady, „měli byste vědět dvě věci. Ta první je, že Veselicím se nedaří a ještě dlouho se jim dařit nebude. Nejspíš budete většinou chodit spát hladoví."

Dřen jen pokrčil rameny. „To dělám už teď. A ta druhá věc?"

„Na svý jezdce kladu vysoký nároky."

„Hmmm." Dřen si projížděl prsty svými světlými licousy. „Ještě nikdy jsem nedostával rozkazy od ženský."

„Určitě jo," řekla Nady a ještě jednou naposledy prudce zatáhla za podbřišník. „Aspoň jedenkrát ti některá musela říct, abys přidal."

Lenoch vyprskl pobaveně smíchy.

Dřen zaváhal jen na okamžik. „Dobrá tedy."

Nady si vzala Podvodníka stranou, zatímco Kostichlam zašel do svého příbytku pro lék.

„Tyhle dva si otestuju. Než se dostanem domů, měla bych vědět všechno, co potřebuju."

Vodník se díval přes ni dozadu. „Měj se na pozoru."

„Budu."

Skomírající slunce rozpalovalo krajinu Ul-wundul. Jakmile se dostali z Amfor do nížiny, cválala Nady s Dřenem a Lenochem až k řece

Kavalero, přítoku Guadal-kabiru, který dostal jméno podle toho, že vyznačoval východní hranici území náležející ke kastelu. Nevšímala si brodu a dovolila Koštělůnovi zvolnit krok, až nakonec zcela zastavili. Sesedli a nechali prasata sejít ke břehu, ať se napijí. Když si Dřen přidřepl a nabral si vodu do dlaní, Nady si všimla, že má vzadu na bedrech za pasem zasunutou sekyru. Zbraň se podezřele podobala sekyrkám, kterými se v kopytech tradičně hlasuje proti vůdcovu rozhodnutí. Po pádu Pece Bastardi o všechny sekyry přišli a nikdo po jejich návratu nijak zvlášť netoužil.

„Říká se, že ji chytil."

Lenoch se neslyšně přiblížil za Nady a svým nenadálým šepotem ji téměř vylekal. Otočila se a viděla, že nomád stojí přímo za jejím pravým ramenem a cení zuby v úsměvu.

„Chytil co?" zeptala se.

„Tu sekeru," odpověděl Lenoch tiše, až spiklenecky. „Chtěl se ujmout vedení u Rozsévačů lebek, a prohrál volbu. Dřen stál před pařezem a čekal na rozsudek, ale když jeho šéf mrštil sekerou, copak udělal náš mrzutý přítel tamhle na břehu? Chytil sekeru v letu. Vypadnul z Brázdy s tou zatracenou věcí v ruce a po cestě si sám rozřezal tetování."

Nady ho probodla pohledem. „A když ti říkal, že se svým pérem vyrovná kentaurovi, tos mu hádám uvěřil taky."

„No, o tom on nikdy neřekl ani slovo," podotkl Lenoch, jako by se nechumelilo. „Pravdivý příběh poznáš podle toho, že ho šíří jiní než jejich hrdinové."

„To má být nějaká nomádská moudrost?"

„Mám za to, že to předpokládá solidní intuice."

„Další pěkný slova," řekla Nady a předstírala obdivný úžas. Přeměřila si ho pohledem a opět si všimla, že nemá tetování ani jizvy vyhnance. Všichni poloorkové byli dobře stavění, na jeho svalnaté postavě však bylo něco divného. Byl příliš… pěstěný. Vypadal jako jedna z těch bezhlavých císařských soch, které zůstaly ve zříceninách Kalbarky. Malé náznaky se jí nyní spojily v jasný obraz, a když jí to došlo, dala to Nady najevo ve svém hlase, k němuž přidala značnou dávku pohrdání. „Ty seš z Hisparty."

Lenoch se vesele usmál. „Z Mageritu."

„Ze zasraného králova města?"

„No, patří královně, ale ano."

„No to mě podrž! Tys, do prdele, nikdy nebyl v kopytu." Lenochův samolibý úsměv poněkud povadl tváří v tvář jejímu naštvanému pohledu. „Co, sakra, děláš v Souzených?"

„Je to juhan."

Dřen vystoupal za nimi na hráz, svého mazla vedl za tahač.

„Co že je?" zeptala se Nádherná.

Lenoch zvedl prst. „To je —"

„Juhan," opakoval Dřen. „Kříženci jezděj z království do Ul-wundul trochu se oťukat, pro nomádskej inkoust, možná pro pár jizev. Měkoučký broučínci, co doufaj, že z nich Souzený udělaj tvrdý chlapy. Většina z nich zařve raz dva. Zbytek si uchčije do kalhot, jen co zmerčí siláka nebo taura, a pelášej s mokrýma kalhotama domů." Dřen ukázal prstem na Lenocha. „Tenhleten je tady, aby se mohl vrátit do domu hříchu, udělat tam ze sebe krvavýho zabijáka orků a zvednout cenu, kterou mu ti zazobanci nahoře platí za jeho péro."

Nady se otočila zpátky na Lenocha. „Je to pravda?"

Obviněný juhan poněkud namyšleně pokrčil rameny. „Šlechtičny se můžou přetrhnout pro trochu nebezpečí, trochu špíny. Už mě nebavilo jezdit na karnevalech, sbírat krejcary z bláta. Když už jsem jednou okusil Souzený, uspokojím vrtochy těch nejmodernějších dam z Mageritu za odpovídající cenu. Pohodlí. Luxus. Těmahle naplním svůj život."

„A tou svojí klobásou a jazykem těm bohatým trasořitkám naplníš buchty," zamumlal Dřen, zatímco praseti prohlížel napuchlé kopyto.

Nádhernou to mátlo a štvalo. „Takže jsi přijel sem, aby ses mohl vrátit zase zpátky… a dělat děvku."

„Děvku ne, *dvořana*," opravil ji Lenoch.

„Nene, nene," začala se Nady kuckat smíchy. „Řekls, že hodláš šoustat bohatý ženský za prachy. Nevím, kdo ti dal jméno Lenoch, ale vzhledem k tomu, že sis ho nejspíš vybral sám a nikdy jsi nebyl v kopytu, nemoh jsi ho v kopytu ani dostat. Od týto chvíle budeš Štětka, jestli chceš dál jet se mnou."

„Já —“

„Nasedej, Štětko,“ vyzvala ho Nady a vyšvihla se do sedla. Dřen za ní ze sebe vydal hrdelní zvuk, který by snad mohl být uchechtnutím. „Jak dlouho seš v Souzenejch? Popravdě.“

Lenoch zvedl bradu. „Skoro půl roku. A ještě nejsem mrtvý.“

„Umí bojovat?“ natáhla Nady krk a podívala se za sebe na Dřena. „Střílet?“

Nomád se poškrábal v jednom ze svých hustých licousů a lhostejně pokrčil rameny.

Lenoch sevřel vyzývavě čelisti. „Vy si myslíte, že jako míšenec to mám těžké jen tady v Souzených zemích? Že když jste v Hispartě za polorasu, že váma nikdo nepohrdá? Každej darebáckej třasořitka, kterej si potřebuje něco dokazovat, si na vás chce spravit chuť. Nandat to poloorkovi a pak se tím všude chlubit. A když vyhrajete, nemáte nic jisté, jdou po vás jeho kamarádi. Umím bojovat. Umím taky číst. Myslíte, že mě to chtěl někdo naučit? Mluvím orčí řečí. Zkuste si v baště kultury najít nějakého učitele. Děláte si ze mě legraci, že lezu do Ul-wundul, abych se přesvědčil, že tu dokážu přežít. Řekněte mi, oba dva, zkusili jste někdy žít v Hispartě? Zkusili jste, jestli se vám bude dařit v drsné civilizaci, kde je zlo na denním pořádku? Naučil jsem se jezdit na praseti v karnevalu, protože to byl jediný způsob, jak se vyhnout arénám. Protože šlechta má naštěstí v oblibě sledovat dramatické výjevy Velkého vpádu orků. Po představení za mnou chodily manželky kupců, dávaly mi prachy a já jim rozkoš. Ale dvorní dámy chtějí jen ty, kdo v Souzených doopravdy byli. A tak jsem tady.“

Nady se rozhodla, že ho ještě trochu podusí. „Ptala jsem se jenom, jestli umíš střílet.“

Jedním pohybem Lenoch vyškubl šíp z toulce, založil jej na tětivu, zvedl luk a vystřelil. Šíp prosvištěl přes řeku a zapíchl se přesně doprostřed mechem porostlého balvanu, který vyčníval z proudu.

Vzhledem k tomu, jaká vzdálenost to byla, Nady pomalu uznale pokývla hlavou. „A umíš to taky s brumem?“

„Kuše mají občané Hisparty zakázané,“ řekl Lenoch. „Během představení k narozeninám královny Madre jsem měl dovoleno mít maketu, hrál jsem tam Jílové monstrum.“

Nady chvilku trvalo, než pochopila, o čem je právě řeč. „Máš na mysli… Jílmistra?“

Lenoch svraštil čelo. „Vůdce Šedých bastardů? Jílové monstrum.“

Dřen se teď doopravdy smál.

„Cože… o něm se hrajou hry?“ Nady cítila, jak se jí ze žaludku cosi sune do krku. Kalňák, nebo prostě jen pocit hnusu, neměla tušení, ale ať tak či onak hned to zase polkla.

„Dramatické výjevy,“ trval na svém Lenoch. „Ano. Představuje docela romantickou postavu mezi —“

„Do zasranejch pekel, Štětko, zmlkni už!“

Po zbytek cesty toho dne dostali rozkaz mlčet. Setrvali v sedlech i po setmění, dokud to považovali za moudré. Dokonce i barbar narozený v Souzených má své hranice, co se týká výdrže. Měsíc s hvězdami se dusil v temné kaši mraků, takže noční cestování bylo o to neuvážlivější. Tábor rozbili na planině. Byl to risk, ale s hledáním nějakého bezpečnějšího útočiště nemohli ztrácet čas. Nádherná dovolila rozdělat oheň. Večeře se omezila na několik loků z koženého vaku. Ani jeden nomád nereptal.

„Vy dva spěte,“ vybídla je Nádherná. „Já budu hlídkovat. Necháme mazly pořádně odpočinout, ale jestli se obloha po půlnoci vyjasní, jedeme dál.“

Její společníci ze sebe vydali jakési zvuky na znamení souhlasu. Lenoch si ustlal na zemi a položil si hlavu na břicho své svině. V kříženeckých kopytech se této poloze říkalo „lebkosání“, a ne každé prase ji strpělo, hlavně samci ne. Krb to kdysi Šakalovi dovoloval, což byl jeden z mnoha rysů, kterým byl ten mazel tak výjimečný. Při té vzpomínce píchlo Nady u srdce. Zaplašila ji. Koštělůn u ohniště zafuněl. Tohle prase ze sebe nenechá udělat polštář za nic za světě. Žádné zvíře z kopyta Tesáků by to nedovolilo, dokonce ani samice.

Naproti přes ohniště čistil Dřen pečlivě svoji kuši.

„Měl by ses vyspat,“ řekla Nádherná.

„Brum bude v háji, když o něj nebudu pečovat.“

„Jak dlouho už se ti daří udržovat ho funkční? Většině jezdců se to moc nevede.“

Dřen na chvíli přestal čistit a zamyslel se. „Tady tenhle skoro pět roků."

Rozhostilo se ticho a Nady se rozhodla, že nomáda nechá jeho práci, ale on znovu promluvil.

„První jsem ztratil. Staral jsem se o něj dobře, lučiště mi nezrezavělo, tětivu jsem voskoval. Nevšiml jsem si, že kůže na přezce je prošoupaná. Brodil jsem se přes Guadal-kabir na jaře, řeka byla rozvodněná. Proud nás s mazlem skoro vzal s sebou. Podařilo se nám dostat se na druhou stranu, ale brum byl v háji. Zbytek roku jsem byl zašitej v Kalbarce a cvičil se zavšiveným lukem. To prostě není to samý."

„To ne," souhlasila Nady.

Dřen chvíli těkal pohledem mezi ní a kuší a bylo jasné, že ho něco pálí na jazyku.

„O co jde?" zeptala se.

„Zlý jazyky mezi nomádama říkají, že máte v kopytu nějaký lamželezo, nějakýho trojkrevnýho. Je to tvoje pravá ruka. Ale u Chlama jsem žádnýho takovýho surovce neviděl. Jenom Podvodníka."

Nady se přistihla, že zbystřila. „Proč se na trojkrevnýho ptáš?"

Dřen pokrčil rameny, stále zaujatý záklopkou na své kuši. „S jedním podobným Šedým bastardem jsem byl za Zrádce. Už to jsou leta. Měl právě po přísaze. Jen mě tak napadlo, jestli to není ten samej."

„Kaňour," nabídla Nady.

„To byl on. Je mrtvej? To si umím fakt jenom těžko představit, ale vím, že vaše kopyto dostalo loňský jaro co proto, když přišli siláci."

„Musela jsem ho poslat pryč. Kvůli přídělům potravy."

Dřen vyprskl smíchy, ale nebyl to opravdový smích. „Obluda moc žrala, co? No, trojkrevnej se vším všudy."

„Právě naopak," řekla Nady. „Jedl málo. Nebo vůbec ne, většinu času. Myslel, že snese prázdný žaludek líp než my ostatní. Jenže on udělá takovou blbost."

„Takžes ho vyšoupla?"

Zdálo se, že víc než odpověď Dřena zajímá šoupě u jeho brumu, ale Nady mu ji přesto dala. „Ne. Pořád slouží kopytu. Jenom někde, kde sám sebe nevyhladoví k smrti."

„To má teda štěstí. Daleko od strádání, od nebezpečí."

„Je v Jámě pocty."

Dřenovi vyletěla hlava nahoru. Zíral upřeně na Nady, kuše přestala existovat. Když viděl, že Nady nežertuje, hlasitě vyfoukl vzduch z tváří porostlých licousy.

„Jak dlouho?" zeptal se.

Nady ukázala bradou na spícího Lenocha. „Dýl, než je tamhle náš prodejnej chlapec v Souzenejch."

Dřen se znovu podivil, zamručel a pustil se s dvojnásobným úsilím do čištění zbraně. „Proto v Souzenejch nenajdeš žádný bohy. Všichni dohlížej na tvýho přítele."

„V tom případě dobře vědí, na koho vsadit."

Tím byla jejich slovní výměna u konce. Dřen brzy kuši odložil a natáhl se na svoji tenkou pokrývku. Praskání ohně se mísilo s chrápáním poloorků a prasat.

Nady se ujistila, že oba nomádi jsou plně pohrouženi ve svých snech, a teprve pak vyňala Kostichlamův jed. Chvilku ampulku zkoumala a pak vytáhla zátku. Opatrně si nádobku nahnula nad otevřená ústa a sotva ucítila, že jí pod jazyk přistála kapka, lahvičku narovnala. Kapka pálila na měkké tkáni a sliznice pod ní zdrsněla. V ústech se jí rozlila odporná chuť kovu. Nady přejela jazykem ze strany na stranu, odplivla si, ale sžíravá pachuť jí pronikla do zubů a nešlo se jí zbavit.

Obloha se už nevyjasnila. Nady se celou noc potila a třásla, z horečných očí jí tekly slzy, kousala se do ruky, aby nenaříkala moc nahlas a nevzbudila své společníky.

KAPITOLA

„Špehové jsou žrádlo pro mouchy.“ Lenoch bezduše odříkával slova vyřezaná do mrtvoly. „Jeden by řekl, že budou mazanější.“

Dřen si odplivl. „Lži nemusej být mazaný.“

Nady souhlasila, ale nic neříkala a nechala za sebe mluvit bzučící mouchy, které si pochutnávaly na nebohém kříženci přibitém na stromě. Jeho nahé tělo v horku napuchlo a temně fialové hnilobné skvrny téměř vymazaly staré nomádské jizvy, které se táhly přes zbytky kopytského tetování. Jeho prase zahlédli předtím několik mil odsud, kde na něm hodoval půltucet supů. Kavaleristé si museli lov náležitě užít, když nomáda nechali běžet po svých tak daleko.

„Jste si jistí, že je to lež?“ škrábal se Lenoch za krkem. „Slyšel jsem, že orkové se loni málem dostali do Hisparty. Povídá se, že tak daleko by se bez pomoci dostat nemohli.“

Za tu hloupou poznámku vrhl Dřen na juhana káravý pohled. „Svobodní jezdci nedělaj silákům zvědy, hochu. Slyšíš? Nikdy. Tuhle pravdu si s sebou můžeš odvízt na sever.“

„Kdyby křížence chytili orkové, skončil by mnohem hůř než tady tenhle,“ dodala Nady.

Lenoch zíral na hrůznou mrtvolu. „Hůř?“

„Další pravda,“ souhlasil Dřen.

„Proč ty lži?“ zeptal se Lenoch. „Třasořitky nikdy nepotřebovaly důvod, aby zabíjely míšence, pokud vím. Tak proč si, u prasečí kejdy, dělat hlavu s nějakým špehem?“

„Kapitán z kastelu se zbláznil,“ odpověděl Dřen. „Přišel o nohu, dostal horečku a blouzní. Vidí nepřítele na každým rohu.“

Nady opět zůstala potichu. Bermudo přišel o nohu, a možná taky o rozum, ale dostat chtěl jen jednoho nepřítele mezi nomády. Jednoho křížence, který, jak Nady dobře věděla, je daleko od Souzených.

Dřen poslal do hlíny další plivanec. „Sundejme ho.“

„Nechej ho tak.“

Nadyina slova zmrazila nomáda v sedle. „Tak to určitě, do pekel!“

„Necháš ho tak, jestli nechceš, aby další nomádi vytrpěli to samý.“ Nady pokývla hlavou ke stromu a jeho mrtvolné výzdobě. „Tamhleto je to nejlepší varování před kavaleristy v okolí, jaký můžou ostatní svobodní jezdci dostat. Když tělo zakopem, varování bude fuč.“

Dřen nad jejími slovy chvíli přemítal, neměl radost, ale nemohl popřít, že dávají smysl.

„Teď už nejsme od bordelu daleko,“ řekl. „Je dost pravděpodobný, že tam budou třasořitky, co tohle udělaly.“

Nady napadlo totéž. „Chceš se pomstít? Nebo slyšet důvod, proč tam nejezdit?“

Dřen ukázal na rozježděnou půdu okolo stromu. „Tohle byla tak dvacítka koní. Možná víc.“

Nady přikývla. „Všimla jsem si.“

„Sedm na jednoho, když je najdeme,“ spočítal Lenoch.

„Štětka má pravdu,“ řekla Nady Dřenovi.

Nomád zabručel. „S takovou asi žádná pomsta nebude.“

„A to bysme je museli dostat všechny. Všechny do posledního, aby se to v kastelu nedověděli.“

„A i kdyby. Nic nebrání Rhéciiným holkám vykecnout, kdo to udělal. Leda bys plánovala povraždit je všechny sakumprásk.“

„To ne,“ řekla Nady.

„Tak co teda?“

„To nejtěžší.“ Nady přelétla oba křížence pohledem. „Necháme to být.“

To se Dřenovi líbilo ještě méně než fakt, že zavražděného křížence nechají nepohřbeného. Zatnul zuby.

„To nemůžeš udělat, nejlíp bude, když hned odjedeme," řekla mu Nady. „Musím si u Rhécie něco zařídit. Nechci, aby mi to překazil nějakej masakr."

Dřen nenávistně zíral na tělo přibité ke stromu. „A když to nenechaj bejt *oni*? Co když ty zasraný řitky uviděj dva svobodný jezdce a míšenku a rozhodnou se zkusit štěstí? Co pak?"

Nady na sobě cítila Lenochův pohled, čekal na její odpověď.

„Je to risk," řekla. „Vy riskovat nemusíte. Jeďte dál svou cestou. Můžete vsadit boty, že si o vás nebudu myslet nic zlýho. Pravda je, že tam venku jste pořád nomádi, Dřene. Pořád riskujete, že jednoho krásnýho dne skončíte přibitý na stromě nebo zakopaný po bradu v zemi. Možná budete mít štěstí a kavaleristi vám nikdy nezkříží cestu. Ale jestli jo, chtěli byste být raději sami jako tady tenhle chudák? Nebo byste raději chtěli být se šéfkou Pravejch bastardů, jako čekatelé na přijetí do kopyta? Možná že Bermudovi lidi zabíjejí nomády, ale k tomu potřebujou lži. To znamená, že se něčeho bojí. Koruny? To teda, sakra, pochybuju. Pravděpodobnější bude, že se bojí nás, kříženeckejch kopyt. Když jich dvacet nahání jednoho, vypovídá to něco o jejich zbabělosti. Mám chuť se vsadit, že když budou stát proti nám, bez koní, nebudou mít koule ani na to podívat se nám zpříma do očí."

„A co když se mýlíš?" zeptal se Lenoch, spíš ze zvědavosti než z obavy.

Nady pokrčila rameny. „Je po nás dřív, než zapadne slunko. Den jako každej jinej v Souzenejch. Aspoň umřeš v bordelu. To zní beztak skoro jako tvůj splněnej sen, Štětko."

Mladý kříženec v úsměvu ukázal zuby. „To zas jo, ne že ne. Jedu s tebou. Co ty na to, Dřene?"

„Povídám, že mi v kapse cinká pár stříbrnejch maravedíů, který u Rhécie utratím, a nezabrání mi v tom ani banda prohulenejch třasořitek."

Nady si odfrkla. „Frnda. Tam si chodí všichni míšenci pro statečnost."

„Do pekel s frndou," prohlásil Dřen. „Teplej žvanec do huby chci. Když už mám sypat prachy z měšce, raději si narvu panděro."

„Zde odpočívá Dřen," odříkával Lenoch stejně monotónně, jako když předčítal řezné rány nožem. „Položil život za žvanec."

Nady se pobaveně ušklíbla, obrátila mazla a cválala pryč od stromu a dvou hromad červů zírajících jí na záda.

U SANCHA

Dokud od něj byla daleko, bylo snadné říkat tomu místu jinak, jakmile ale Nady na ošklivé pláni spatřila shluk přikrčených nízkých budov, jenž sliboval krátký oddych od Souzených a hromadu nepříjemných vzpomínek, nemohla jinak než pojmenovat ho pravým jménem.

Se svobodnými jezdci po boku vjela do uzavřeného, prašného dvora. Nikde nikdo, až na osamělou postavu u studny. Míšenka nabírající vodu do věder. Nady zavedla jezdce do stájí. Sancho kdysi zaměstnával chlapce jménem Olivar, aby pečoval o zvířata hostí, ale stejně jako mnoho služebníků tlustého pedanta i tento hoch utekl poté, co mu pána zabili. Jakýsi hrbatý muž středních let se nabídl, že se o mazly postará.

Sotva s Dřenem sesedli, Nady hrbáče mávnutím ruky poslala pryč. Lenoch zůstal v sedle na stráži, jak bylo domluveno. Nady nechala Lůna a Mrtvou nevěstu v Dřenových rukách a vykročila kolem znepokojeného stájníka do štiplavého prostoru stájí. Rychle počítala.

Dřen se zachmuřil ještě víc, když viděl, s jakým výrazem ve tváři se vrací. „Jsou tady."

„Sedm koní," potvrdila Nady. „Všechno hřebci kastelské jízdy."

„Jenom sedm." Lenoch tlumeně zavrčel. „Tomu teda říkám štěstí."

Nady se nelíbil úšklebek, který se Dřenovi rozrostl mezi licousy. Šlehla pohledem po stájníkovi. „Proč mají pořád sedla?"

Hrbáčovi se pletl jazyk za masitým spodním rtem, na němž měl čerstvou prasklinu. „Kavaleristi nedali jináč."

„Stejně jako nedali jináč a připíchli našeho bratra nomáda k tomu stromu," řekl Dřen.

„Je s nima taky nějakej barbar," snažila se Nady odvést jeho pozornost jinam. „Nomádskej mazel."

„Znáš to zvíře?" zeptal se Dřen.

Nady přikývla. „Znám."